

அழகர் அஞ்சலி

சந்திரபோஸ் சுதாகர்
(அன்போஸ்)

கய்யதல்யி அஞ்சலி

சந்திரபோஸ் சுதாகர்
(எஸ்போஸ்)

எஸ். கோஸ்

பிரதீபம்

အ.ပ.ပုဂံ

நெடுந்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சந்திரபோஸ் லீலா ஆகியோருக்கு 24.08.1975 பிள்ளைகளாக பாஸ்கர், சுதாகர், சுசிலா ஆகியோர் பிறந்தனர். இவர்களில் சுதாகர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை அக்கராயன் குளத்தில் தொடங்கினார். இவர் சிறு வயதில் இருந்தே இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர், அதன்படியே தனது வாழ்வையும் இலக்கியம் சிறுகதை கவிதை ஆகியவற்றில் தன்னை அர்ப்பணித்தார்.

தனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக 1997.06.06 தமிழ்ச்செல்வியை மணமுடித்தார். இவர்கள் இருவரும் இன்பமான வாழ்க்கையின் பயனாக டிலக்ஷன், மிருத்யுடன் ஆகிய இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தனர். வெளிச்சம், ஈழநாதம், ஈழநாடு, தமிழ் உலகம், செந்தனல், வீரகேசரி ஆகிய இதழ்களிலும், பத்திரிகைகளிலும் பணியாற்றினார். சுதாகர் தனது வாழ்நாட்களையும் தன்னையும் இலக்கிய சமூகத்திற்கு அர்ப்பணித்தார். அவரது நடைமுறை வாழ்க்கையும் அவ்வாறே ஆனது.

“நல்லதோர் வீணை செய்து அதை நலங்கெட புழுதியில் நனைவதுண்டோ...”

என்பது போல இருந்தது சந்திரபோஸ் சுதாகர் என்னும் மனிதனின் அகால மரணச் செய்தி.... சுதாகருடன் எவ்வளவு உரையாடல்கள், சண்டைகள், தர்க்கங்கள் எல்லா வற்றையும் தாண்டி ஒரு சினேகித தோழமை உணர்வுடன் சுதாகர் இயங்குதல் செய்துகொண்டிருப்பார். இதுதான் சுதாகர் என்னும் எஸ்போசின் இழப்பு.

சுதாகர் எல்லோருடனும் சண்டையிடுகின்றார் ஆனால் பகைமை கொண்டதில்லை. எஸ்போசின் இயல்பே அப்படித்தான். எப்போதும் எல்லாவற்றையும் மிகத் தீவிரமாக எடுக்கும் அவர் தன்னிச்சையாக இயங்குவதில் அவர் தனக்கென ஒரு வகை மாதிரியை உருவாக்கியிருந்தார். இவ்வாறு

எஸ்.போஸ்

அவர் உருவாக்கிய அந்த திறந்த வெளியில் தான் அவர் இயங்கி வந்தார்.

எந்த திட்டங்களையும் வரைமுறைகளுக்குள்ளும் ஒழுங்கு முறைகளுக்கும் நிற்கும் இயல்பற்றவர். எஸ்போஸ். இதனால் அவர் தன்னுடைய உறவினரிடத் தேயே முழுமையான கண்டனங்களுக்குள்ளும் விமர்சனங்களுக்குள்ளும் ஆளானவர். ஆனால் அவரை யாராலும் எளிதில் புறக்கணிக்க முடியாது. அதுதான் அவருடைய பலம். இது தான் அவரை பலரிடத்தில் ஆழமாக நேசிக்க வைத்தது.

அரசியலையும் இலக்கியத்தையும் எஸ்போஸ் வரையிடத் தொடங்கிவிட்டால் அங்கு பாரதப் போரே நடக்கும் சந்தர்ப்பம் கூட ஏற்பட்டு விடும். என்னும் நிலை அருகில் இருப்பவருக்கு வந்து விடும். ஆனால் ஒரு போதும் எஸ் போஸ் அவ்வாறு நடந்து கொண்டதில்லை. நண்பர்கள் வட்டம் யாருக்கும் எஸ்போஸ் மீது இலகுவில் கோபம் வராது... ஏனெனில் நண்பர்கள் வட்டத்தில் பழகும் போது அதிக உரிமை சார்ந்த நட்புடனேயே எஸ்போஸ் பழகிக்கொள்வார். சரியாகச் சொன்னால் அவர் மீது நண்பர் வட்டத்தில் அன்பும் கருணையும் பரிவும் இருந்தது. அவரது தோற்றமும் தலைத்த வாழ்வும் இதெற்கெல்லாம் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். எல்லா நண்பர்களும் தங்களின் ஆத்மாவே சதாகர் என்னும் எஸ் போஸை கருதினார்கள்.

அவருடன் நாம் தீவிரமாக பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது சடுதியாக திரும்பிப் போய்விடுவார்..... பிறகு ஒரு நாள் எதிர்பாராத தருணத்தில் திரும்பென வந்து முன்னே நிற்பார். அவர் எப்போது வருவார் எப்போது போவார் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. இது தான் பிரச்சனை அவரது இந்த மாதிரியான நடவடிக்கையினால் இவர் மற்றவர்களால் புரிந்து கொள்ள கடினமானவராக இருந்தார்.

இருந்த தருணத்தில் அவர் என்ன செய்வார் என்று அவருக்கும் தெரியாது நமக்கும் தெரயாது. அவரது படைப்புக்களில் இந்த இயல்பு

எஸ்.போஸ்

காணப்படுகின்றன. தீவிரம், இலட்சியம் என்ற நிலைகளுக்கிடையில் சஞ்சரிக்கின்ற நிலை அவரது எழுத்தும் கவிதையும்.

நிலவுடமை சமூகத்தில் காப்படும் பிழையான கலாச்சார அம்சங்களை தினமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருப்பார். அவரை அனைவருக்கும் தெரிய வருவதே சமூகப்பார்வையும் சமூக நோக்கும் தான். அவர் எல்லா வகையான அதிகாரத் தொணிகளையும் அடக்குமுறை மனித இயங்குதலையும் அவர் எதிர்த்து நின்றார்.

அவர் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு முறை சொன்னார் அதிகாரம் உருவாகின்ற முக்கிய புள்ளியே பள்ளி தான் என்று .... ஏன் என்று கேட்ட போது அவர் தொடர்ந்தார். கைத்தடி இல்லாமல் ஒரு ஆசிரியரை உங்களால் தற்பணை செய்ய முடியுமா?..... குழந்தைகளிடம் நீங்கள் அதிகாரத்தை திணிக்கும் அடிமைத்தனத்தின் ஆரம்பக் கருத்தியலை விதைக்கும் இடமாகவே சுதாகர் பள்ளியை இனம் காட்டினார்.

பிள்ளைகளை அடிக்கக் கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்களே என்றொரு நண்பர் சொன்னார். எஸ்போஸ் சிரித்தார். இதற்கெல்லாம் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டுமா என்பது போல் இருந்தது அச் சிரிப்பின் அர்த்தம். அதுவும் படித்த மனிதர்கள் தான் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுபுகின்றனர். அவர்களையே சட்டம் போட்டுத்தான் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற மாதிரி இருந்தது அவரது மௌனம்.

அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது பல நாட்களில் அவருடைய கைகள் நடுங்குவதைப் பார்த்திருக்கின்றேன். ஆனாலும் அவர் தீவிர உணர்ச்சி வசப்படுகின்ற போது அரமதியாகி விடுவார். ஆகாலும் ஒரு அரை மணித்தியாலம், அல்லது ஒரு பத்து, பதினைந்து நிமிடங்கள் கழித்து மீண்டும் விவாதத்தை ஆரம்பித்து விடுவார். பேச வேண்டும் விவாதிக்க வேண்டும் அதனூடாக பல உலக விசயங்களை பகிர வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம்

எஸ்.போஸ்

எப்பொழுதும் அவரிடம் உண்டு.

அவருக்கு தெரியாத விடயங்களே கிடையாது. ரஷ்யப்புரட்சியைப் பற்றி கதைத்தாலும் கதைப்பார். பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைவர்களைப் பற்றி கதைத்தாலும் கதைப்பார். காளமாக்ஸின் மூலதனம் பற்றி கதைத்தாலும் கதைப்பார். உலக சோசலிச இலக்கிய மேதை மார்க்சிம் கார்க்கியைப் பற்றிக் கதைத்தாலும் கதைப்பார். ரஜனியின் படம் பற்றிக் கதைத்தாலும் கதைத்துக்கொண்டிருப்பார். ஆனால் தனது விடயத்தை நிறுத்த வேண்டிய இடம் வரும்போது வழைப்பலத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல் ஏற்றிவிட்டு அமைதியாக இருந்து விடுவார்.

எஸ்போசின் எழுத்துக்களில் மிகத் தீவிரமானவை அவருடைய கவிதைகள். அவை மிகப் புதியவை அப்படித்தான் அவற்றை சொல்ல வேண்டும் நவீன தமிழ்க்கவிதை வெளிப்பாட்டில் எஸ்போஸ் கவிதைக்கு மொழியையும் சொல் முறையையும் பொருளையும் இணைத்து நேர்த்திகளாக கவிதையை எழுதியவர்கள் வேறெவரும் இல்லை எனலாம். அவருடைய கவிதைகள் சொல்லாண்மை மிக்கவை. மிக ஆழமானவை, மிக நேர்த்தியானவை, பாரதியின் கோவழம் வீச்சும் கவிதையில் தென்படும்.

அவருடைய கவிதையின் ஆற்றல் அவர் வலியுறுத்திய நிலைப்பாட்டை வலியுறுத்தின. மிக குறைந்தளவிலான கவிதைகளையே எஸ்போஸ் எழுதியிருந்தாலும் அவருடைய கவிதைகள் பரந்தளவிலான கவணிப்பை பெற்றிருக்கின்றன. தொன்னூறுகளில் எழுத வந்த படைப்பாளிகளிடத்தில் எஸ்போஸ் முதல் ஆளாக தனது படைப்புக்களின் வழியே அடையாளம் காணப்படுகின்றார். அதிலும் அவருடைய கவிதைகள் முன்னெப்பொழுதும் கிடைக்காத புதிய தகவல்ப் பகிர்வை விதைப்பதால் வாசகரிடத்தில் அவருக்கு தனி மதிப்பு உண்டாகி விட்டது. அவருடைய கவிதைகள் பா.அகிலன், அ.யேசுராசா, சேரன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், கருணாகரன், புதுவை இரத்தின துரை, சித்தந்தன், தானா வினாநிலாந்தன். தனார்.எம்.பௌசர், த.வி.போன்றோர்

எஸ்.போஸ்

நவீன கவிதையொன்றின் புதிய போக்கொன்றாகவே கண்டனர்.

எஸ்போஸ் நிலம் என்னும் ஒரு கவிதை இதழி தன்னை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதை புதிய கவிதைகளின் தளமாக நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அதற்கும் சூழல் ஏற்படாததையிட்டு பெரும் தாக்கமும் தவிப்பும் அடைந்திருந்தார். எஸ்போஸ் அதற்குப் பின் உயிர் நிழல் என்னும் கவிதை இதழ் தன்னை கொண்டு வருவதற்காகவே அவர் மூளை சிந்தனை நிறுத்தப்படும் வரை சிந்தித்துக்கொண்டே இருந்தது.

அதிகாரத்துக்கு எதிரான சிந்தனைதான் எஸ்போஸின் அடையாளம். எந்தப் போராட்டமும் தன்னை தடுக்கும் எதிரானதுதான் சாதியோ, நிறமோ, வர்க்கமோ, மதமோ, எதுவாயினும் கைது, சித்திரவதை, கொலை, சிறை எல்லாமே அச்சக்தியின் வெளிப்பாடுகள்தான். எஸ்போஸின் எழுத்துக்களின் ஆதாரம் இந்த மையத்தில் இருந்துதான் வேர்கொண்டெழுந்தது.

எஸ்போஸிற்கு கதைப்பவற்றை உரையாடுவதை படைப்பாக்குவதில் அசாதாரண திறமை எஸ்போஸிற்கு உண்டு. எஸ்போஸின் படைப்பிலக்கியம் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரானது. சரசங்களும் விட்டுக்கொடுப்புக்கும் ஒரு போதும் தன் ஆத்மாவை விட்டுக் கொடுத்ததில்லை எஸ்போஸ் அவரது வரவும் எழுத்தும் அதிகமான அடக்குமுறை அதிகார கவிதைகளுக்கு துரத்திக்கொண்டே இருந்தார். அதனால் அவரது வாழ்வை ஒரு இரவில் முடித்துவிட எதிரிகளால் முடிந்தது.

எஸ் போஸிற்கு தெரியும் தான் என்றோ ஒருநாள் கைதுசெய்யப்படுவேன். சித்திரவதைக்குள்ளாவேன், மூளை சிதற சுட்டுக்கொள்ளப்படுவேன் என்று அவர் அதைப்பற்றி முன் உணர்ந்தவராய் எழுதியிருந்தார். அவரது சில கவிதைகள் தனது மரணம் பற்றி மிக சாதாரணமாக எடுத்துக் கூறி இருந்தார். “விலங்கிடப் படவிருந்த நாளொன்றில்

எஸ்.போஸ்

அஞ்சலிக்குறிப்பு” “சிலுவைச் சரித்திரம்” என்ற கவிதைகள் உட்பட பல கவிதைகளில் தனது மரணம் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

“சிறகுகள் குரயொழுகும் சிறகுகள்
ஆணிகள் குருதியொழுகும் ஆணிகள்
“எனது அடையாளம் நான் யாரைக்”
குறித்து இருக்கிறேன் என்பது.
“அதிகாரத்தை சிலுவையில் அறைவதா
அதிகாரத்துக்கு எதிரான நமது இதயங்களை
சிலுவையில் அறைவதா”

என்பது போல் அவரது கவிதைகள் இன்னும் மேலே சென்றுகொண்டிருக்கும். எஸ்போஸ் விடுதலைக்காக போராடுவதைக் குறித்திருந்தார். அதுதான் அவருடைய அடையாளம். அந்த வாழ்வு சரியென எழுதியமைக்கும் அப்போராட்டத்தை வாழ்வாக வாழ்ந்ததற்கும் அவர் முன்பு எழுதியதைப் போன்று தனக்கென சிலுவை காத்திருக்கின்றது என்று நம்பியதைப்போல அவருக்கு சிலுவை பரிசளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

எஸ்போஸ் இளமையிலேயே தன்னுடைய தந்தையை இழந்ததைப் போல அவருடைய பிள்ளைகளும் இளமையிலேயே தங்களது தந்தையை இழந்துள்ளனர். இவருடைய தாய் தன்னுடைய துணையை இழந்தது போல அவருடைய மனைவி தன் துணையை இழந்திருக்கின்றார். நாங்கள் மகத்தானதொரு கவிஞனை இழந்திருக்கின்றோம் அபூர்வமான மனிதனை இழந்திருக்கின்றோம் நல்லதொரு இனிய போராட்ட வீரனை இழந்திருக்கின்றோம்.

எஸ்போஸ் தனது கவிதையொன்றில் எழுதினார்
உன்னை அவர்கள்
கொல்வார்கள்.....

நிச்சயமாக நீயே அதனை

உணர்வாய்

அப்பரிசு

நிச்சயமற்ற உனது காலத்தில்

எப்பொழுதாவது

உனக்குக் கிடைக்கத்தான் போகின்றது...

இதுதான் நடந்தது. அவர் எதைச் சொன்னாரோ அதவே அவருக்கு நடந்து விட்டது.

அந்த பாழாய்ப்போன இரவொன்றில் அந்த எளிமையான மெல்லிய மனிதனைக் கொள்வதற்காக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனிதர்கள் அவரது வீட்டைத் தேடிப்போனார்கள். ஒரு கருத்தியல் ரீதியான எழுத்தாளனை நிராயுதபாணியாகக் கொள்வதற்காக துப்பாக்கிகளை கொண்டு போனார்கள். எஸ்போஸ் ஒரு கவிதையில் எழுதியதைப் போல “நீ துப்பாக்கியை இழுத்துக்கொண்டு வருகிறாய்” என அவர்கள் தந்த உயர்ந்த மனிதனிடம் போனார்கள் அவருடைய குழந்தைகளின் முன்னாலேயே அந்த மனிதனை அன்பான தோழனை பலியிட்டார்கள். ஒரு பாவமும் அறியாத மக்களை நேசித்த அந்த இனிமையான எளிமையான மனிதன் குருதி கெழிக்க புரண்டு கிடந்தான். அகாலமாக சிலுவையில் இன்றொரு மனிதன் உம்மைப்போல மெலிந்த மனிதன் உம்மைப்போலவே தாடி வைத்திருந்த மனிதன் உம்மைப் போலவே சனங்களைப் பற்றி சிந்தித்த மனிதன்.

அன்புள்ள தோழனே எங்கள் சேகுவோராவை மொலிவியா காட்டில் பிடல் காஸ்ட்ரோ எழுத்து புரட்சிகர அஞ்சலி செலுத்தியதைப் போல உங்களுக்காகவும் உங்களது நியாயமற்ற மரணத்திற்காகவும் இந்த மண் என்றோ ஒரு நாள் தன் மெளண்ட் அஞ்சலியை செலுத்தும் என்பது திண்மம். எஸ்போஸ் அவர்களே நீங்கள் மரணிக்க வில்லை எங்களுடன் தான் வாழ்கின்றீர்கள். மாக்ஸின் மரணத்தின் போது..... சொன்னதைப் போல உங்களுக்கும் நாம் சொல்கின்றோம். “நீங்கள் மரணிக்கவில்லை உங்கள் சிந்தனை தான் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது” உங்கள் கனவுகள் எம் தேசத்தில் என்றோ ஒருநாள் நனவாகும். அதுவரை அமைதியான துயில் கொள்ளுங்கள்.

எஸ்.போஸ்

பூக்களின் மீதான
மரங்களின் பற்றுதல்
புனிதத்துவமாயிருந்தாலும்
வெறுப்பாயிருக்கிறது
அவை
அவற்றை
அதிக நாள் வாழவிடுவதில்லை.

யாரையெல்லாம்
 நேசிக்கலாம்
 எவற்றின்
 நினைவுகளையெல்லாம்
 என்னுள் விதைக்கலாம்.

பனியுறைந்த
 நோஜா.
 சிறகுமுறிந்த
 பறவைகள்
 சுடுகாட்டு
 நிழல்
 இவையெல்லாம்
 என் நேசிப்புக்குரியவை.

காதலை மறுதலிக்கும்
 குக்குரல்களால்
 காதுகள்
 உயர்தல் இழந்து.
 சிறகுகள் மட்டும் காற்றில் மிதந்தன.

வரையறைகளைக் கடந்து
 நான்
 எல்லோராலும்
 நேசிக்கப்படுவேன்.
 யாரின் உணர்வுகளையும்
 மிதிக்காமலிருக்கும் வரை.

இருப்பின் அடையாளம்பற்ற

நேற்றின் அவலங்கள்

இன்றின் துயரங்கள்

நாளையின் எதிர்பார்ப்புகள்

இவையெல்லாம் என்னை என்னாகவே

இருக்க விட்டதில்லை எப்போதும்.

ஆணவத்தாலும் அதிகாரத்தின் வளியாகவும்

கோரமாக்கப்பட்டு,

அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்

மனிதர்களற்ற துனியத்தீவிற்குள்.

வேதனைகளால் கரைகின்றன

நிமிடங்கள்.

தமிழனின் ஆதிக்குடி பற்றியும்

இந்த மண்ணுக்கு

அவனே சொந்தக்காரனென்றும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில்

சலித்துப்போயிற்று என்பேனா.

நான் தமிழன்

எனக்கொரு அடையாளம் வேண்டும்.

அதற்கு கவிதை போதாது

துப்பாக்கி, கத்தி, கோடரி

ஏதாவது ஒன்று, அல்லது மூன்றும் உடனே வேண்டும்.

எஸ்.கோஸ்

உளம் வல்

ஸ்போதுமே ஞாபகப்படுத்தக் கூடாத
 ஒரு கனவு போல
 உனது வரவு திகழ்கிறது - என்னுள்
 எனது காலத்தைச் சூழும்
 உனது தீய ஆவியை
 பூமியின் ஆழத்துள் புதைத்துவிடவோ
 அல்லது
 நதி ஒன்றின் மூலத்தில் கரைத்துவிடவோ
 விரும்பவில்லை - நான்
 நீ அழிவின் சாட்சியமாய் நிற்கிறாய்.
 ஒரு சூரியனுக்காக
 நீளும் எனது காலத்தில்
 உனது வஞ்சகச் சிரிப்பை எனது இருப்பில்
 சூழ்கிறாய்
 எனினும் உன் துயர முடிவுபற்றி
 நீ அறியாதிருக்கிறாய்.
 உண்மையில்
 ஆக்கிரமிப்பின் வேர்களிலிருந்துதான்
 துப்பாக்கிகள் பிறக்கின்றன.

பரிசளிப்போம்

பூமியின் ஒளிபொருந்திய முகங்கள்
 குழந்தைகளினுடையவை.
 துயரம் தரும் கனவுகளையும்
 எமது காலங்களையும் அழித்துவிட்டு - எமது
 காலங்கள் நெருப்பில் உழல்பவை
 குழந்தைகளுக்கானதை அவர்களிடமே கையளிப்போம்.
 நம்பிக்கை தரும் ஒரு சூரியனை
 அல்லது ஒரு பெள்ணமியை
 மிக மெல்லிய வாசனையும் இதழ்களையுமுடைய
 மல்லிகை மலர்களை
 நாங்கள் அவர்களுக்காகப் பரிசளிப்போம்.
 கந்தக நாற்றம் எமது இருதயங்களில்
 உறைந்துவிட்டதைப்போல
 பிரிவின் துயரங்களும்
 மன அழுத்தங்களும்
 எமது வேர்களை அரித்துத் தின்று விட்டதைப் போல
 அவர்களுடைய இருதயங்களை
 அவை தின்றுவிட அனுமதிக்கமுடியாது எம்மால்!
 உண்மையில்
 நாம்
 இழந்த சந்தோசங்களை
 அவர்களின் மூலம் மீட்கும் கனவுகளில் வாழ்கிறோமெனில்
 அவர்களின் குதூகலங்களும் சிரிப்பும்
 எமக்குச் சொந்தமானவையெனில்
 பூமியின் ஒளிபொருந்திய முகங்களை
 அவர்களிடம் பரிசளிப்போம்.

- 1998 கார்த்திகை 04

எஸ்.போஸ்

ஸ்ரீமனே யோசனையில் வாழ்ந்திருக்கிறேன்
 கருணா அண்ணனுடனும்
 அவர் போல் இன்னும் நால்வருடனும்
 நடந்து முடிந்துவிட்ட திருமணம்,
 செந்தாவின் முகம்,
 தெருவோர்க்கடைகளின் ஈமொய்க்கும் உணவு
 சலீப்பூட்டும் மனிதர்களின் முகங்கள்
 அவலங்களின் உரு அமைப்பிலான உறவுகள்
 நரிகளோடும் எருமைகளோடும்
 வாழக்கிடைத்துவிட்ட நிகழ்காலம்,
 ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்
 எனது ஞாபகங்களையும்
 தனித்திருக்கும் கணங்களையும்
 அழித்துவிட முடியுமென்று தோன்றுவதேயில்லை,
 என்னை அழித்து விடத் தோன்றுவதைப்போல.

- 25.07.1997

எஸ்.போஸ்

கவிதைகள் வேறெதுவுமன்றி

நாங்கள்

எமது கைகளில் அகப்பட்ட

பயிரிடக்கூடிய

ஒவ்வொன்றையும்

விகவேகமாகப் பயிரிட்டோம்.

புதிய நகர்விற்கான

உத்தி முறைகள்

ஆயுதங்கள்

கிழங்குகள் - காய்கறிகள்.....

இன்னுமின்னும்....

எனக்கு ஞாபகமேயில்லை

ஓய்ந்திருந்ததாகவும்

வடக்கையும், கிழக்கையும்

மீட்பறியன்றி

வேறெதையும் பேசியதாகவும்

நாளைய நோக்கி

பூக்கள் நிறைந்த
 அழகான வாழ்க்கை பற்றிய
 கனவுகள்.....
 மிகச் சந்தோசமாகவும்
 கட்டுகளற்று தன்னிச்சை கொண்டு
 நான் அதற்குள்
 அனைந்தேன்.
 பூக்கள் வாட்டமுறாதிருந்தன
 திகைப்போடும் வியப்போடும்
 கழிந்து போனது இரவு
 கனவுகள் ஏதுமற்ற
 நாளைய நோக்கி

காட்சிகள் நிதிகள் மனிதர்கள்

கூளம் திரிபுற்று
 வெவ்வேறு காட்சிகளால்
 நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது
 மேடை.
 புன்னகையோடு
 முகமுடி அணிந்து
 அழகை நிறைந்து
 வேதனை சலிப்பு துயருற்று
 ஆடைகளற்று
 உள்ளெரியும் நெருப்போடு
 இருண்மைக்குள்ளும்
 ஒளிமைக்குள்ளும்
 அமிழ்ந்தழிந்து
 முடிவுற்று
 நீட்சியுற்றன காட்சிகள்.
 சாத்தான்கள்
 சிலுவைகள்
 கற்கள்

கயிறு
 தேவர்கள்
 சிற்சிலசிறகுகளும்.
 புலன்கள் அனைத்தையும்
 சிதைத்து
 இன்னும்மின்னும்
 பல்கிப்பெருகின
 மேடைக்குள் காட்சிகள்.
 ஏக்கப் பெருமூச்சோடு
 மேடையின் முன்னேயும்
 அதற்கு அப்பாலும்
 எங்கும் சூனியம்.
 முடிவற்ற நித்தியத்தோடு
 யாரும் உயிர்த்தெழப்
 போவதுமில்லை.
 கல்லோடு கடலில்
 மிதக்கப் போவதுமில்லை.

எல்லாவற்றையும் இடிந்து துயரத்தைப் பெற்றுள்ளோம்

அழகிய இரவு பற்றிய எனது கவிதைகளில்
எப்போதுமே மிருகங்கள் காவலிருக்கின்றன,
மிருகங்கள் பற்றிய அச்சத்தால் அழுகிச்சிதைகிறது நிலவு;
நேற்றைய கவிதைகளையும் இன்றைய வாழ்க்கையையும்
நான் இழந்தேன்.

எனது கவிதைகளின் காதலையோ
மனச் சுவர்களில் அவை புனரும் காட்சிகளையோ
அவற்றின் அந்தரங்கங்களையோ
வெறியோடு தின்னுகின்றன மிருகங்கள்.
துரத்தியடிக்கப்பட்ட ஒரு கவிஞனின்
எல்லையற்ற விதிபற்றியும்

மிருகங்களுடனான அவனது வாழ்வு பற்றியும்
இன்றைய கவிதைகளை காற்றுத்தானும் எழுதவில்லை.
எனது முழுமையையும் மிருகங்கள் உறிஞ்சிய கவிதைகளின்
பிரேதநிதி இழுத்துச் சென்றுவிட்டது.

நூறு தடவைகளுக்கு மேல் நிகழ்ந்தது எனது இறப்பு;
நான் இறந்தேன், மீண்டும் மீண்டும்
நூறு தடவைகளுக்கு மேல்
மிருகங்கள் உடலைத் தின்னுகின்றன.
கவிதைகளற்ற உடலை: உயிரற்ற உடலை.

சொர்க்கத்தை நோக்கி

நான் எனக்கான ஒவ்வொன்றையும் இழந்தேன்
 தலைநகரம்
 வீதிகள்
 பூக்கள்
 சுடுகாடுகள்
 எல்லாவற்றையும்
 சில மனிதர்களோடு
 காடுகளை நோக்கி
 எனது பயணம் தொடங்கியது
 மனிதர்கள் மனிதர்களை அழித்தார்கள்:
 மனிதர்கள் காடுகளையும் மிருகங்களையும்
 அழித்தார்கள்,
 எங்கும் பால் வெளிகள் மிஞ்சின.
 நான் சில எஜமான்களைப் பெற்றேன்,
 புதிய நகரங்கள்
 புதியவீதிகள்
 புதிய தோட்டங்கள்
 புதிய சுடுகாடுகள்..... எங்கும், எங்கும்.
 அனேகமான வீதிகள் எங்குமே
 வெறிபிடித்த கண்கள் அலைந்தன.
 எஞ்சியிருந்த எனது இருதயம்
 என்னிலிருந்து
 இரத்தமும் தசையுமாகப் பிடுங்கி எறியப்பட்டது,
 ஒன்பதாம் சொர்க்கத்தை நோக்கி.

- 23.05.2000

எஸ்.போஸ்

தன்னிச்சை கொண்ட ஒரு மனிதனின் கிரண்டாவது உலகம் அல்லது வாழ்க்கை

தன்னிச்சை கொண்ட
ஒரு மனிதனின்
சிதைவுறும்
அனுதாபம் மிக்கவை.

அவனுடைய உடைவுகள்
நசுக்கிச் சிதைத்து விடுகின்றன
அவனுக்கான
வாழ்க்கையை.

எப்போதோ ஒரு பொழுதில்
கரு உடைப்பு
எங்காவது சுடுகாடு
யாருக்கும் கவலையில்லை
எது பற்றியும்.

வெளவால்கள்
காட்டுப் பூனைகள்
விசப்பாம்புகள்
ஒரு மனிதனின் இடிபாடுகளினூடே
இடம் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றன
வசிப்பிற்காய்.

அன்பான
 சில வார்த்தைகளை
 அல்லது
 முத்தங்களை
 எந்த நிர்ப்பந்தங்களுக்காகவும்
 இழக்க விரும்பாத
 ஒரு மனிதனின் உடைவுகள்
 யாரும் விரும்பத்தகாததுதான்.

துப்பாக்கி வேட்டொலிகளுக்குள்ளும்
 சப்பாத்து மிதயடிகளுக்குள்ளும்
 சிதைவுகளும்
 எமக்கான கனவுகள் அனைத்தும்.

ஒரு நிலவுகாலத்தில்
 அல்லது
 துயர்மிகுந்த கரிய இருளில்
 நிகழலாம்
 எமக்கான சந்திப்புகள்.

உனது இருப்பு
 ஏதாவது ஒரு தெருக்கோடியிலும்
 உறவுகளற்ற வனாந்தர வெளியிலும்
 நிலை கொண்டிருக்கும்.

உனக்கு
 எப்போதுமே
 சந்தோசமளித்திருக்க முடியாத
 இளமைக்காலம் பற்றி
 நீயும்
 தன்னிச்சை கொண்ட
 எனது இளமைக்காலம் பற்றி
 நானும்
 எண்ணிப்பார்க்க முயல்வோம்
 சில கனங்களில்
 அல்லது
 அதைவிடக்குறைவான நேரத்தில்.

சந்தோசிக்கத்தக்க ஒரே
 ஒரு விசயத்தைத்தவிர
 வேறெதுவுமே இருந்திராத
 அந்த நிகழ்வுகளின்
 எதிரொலிகள் மட்டும்
 பயந்து பயந்து வெளிப்படும்,
 சின்னச்சின்ன முணகல் சத்தங்களோடு,
 எங்காவது இருந்து.

சூரிய கிரகங்கள்

வெறுமனே

குருதியில் உறைந்த

செஞ்சிவப்பாய்

துடித்துக் கொண்டிருக்குமென

எல்லோரும் பேசிக்கொண்டதற்கு

மாறாய் அது.

வேதனைகளை:

துன்ப துயரங்களை,

கொடூரங்களின்

சகிப்புத் தன்மையை

சந்தோசங்களை:

பாசத்தை

எரிமலையின் தன்மைகளை,

அதனுள் நான் உணர்ந்தேன்.

அதற்குச்

சொந்தக்காரர்கள்

தங்களின்

பாதங்கள் தேயத்தேய

நடப்பார்கள்

என்னை அணைத்தபடி.

எதிரியின் பாசறைகளுடேயும்
 பதுங்கு குழிகளுக்குள்ளும்
 அவர்களின்
 காவலரண்களினுள்ளும் கூட.....

நான்
 என் மக்களுள் ஒருவனாய்
 சாவின் விளிம்புவரை
 சில வேளை
 சாவிற்குள், கூட
 சென்று மீள்வேன்.
 என் மக்கள் சுடர் மிகு
 நெருப்பின் வலுவுடையவர்கள்.

- 06.07.1996

சேர்சுடர்ந்த என்மகமும் நெருப்பொத்த உன்மகமும்

I

தயக்கத்தினூடே நிகழும் வார்த்தைக்கணக்கில்
உன்னுடன் பேசாத நூறுசொற்கள் எழுதித்தீர்ந்தன
மனதில்.

நாங்களோ

எமக்கு எப்போதோ பரிச்சயமயமான ஒற்றைச்சொல்லில்
மூன்று நிமிடங்கள் பேசினோம்.

அறையின் சுவரில்

இரைக்காக அலைந்து கொண்டிருந்தது பல்லி.

யுகங்களுக்கப்பாலான கவிதையொன்று

லட்சக்கணக்கான கிறுக்கல்களின்படியில் உறைந்து
போயிற்று.

பூக்கள் உதிர்ந்து காற்றில் மிதக்கின்றன.

காற்றோ முற்றத்தை அள்ளிச் செல்கிறது.

வானம் நீல நிறமாயிருக்கிறதென்று நானும்

அதே நீல நிறம்

பரவசங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று நீயும்

ஒருவருக்கொருவர் எண்ணக்கூடும்:

எனினுமென்ன

மனதில் எழுதிய சொற்களோ இந்தக்கணம் வரை

எந்த உருவமற்றுப்போயின நிழலில் கரைந்து.

எஸ்.போஸ்

II

உனது முகம் பற்றிய படிமம்
 உனது புன்னகையாய் - வண்ணத்துப்பூச்சியொன்றின்
 சிறகைப்போல - என்னுள் படபடக்கிறது.

இருவருமே தெரிந்துவைத்திருக்காத நாளொன்றில்
 எப்போதோ பரிச்சயமான ஒற்றைச்சொல்லில் நாங்கள்
 பேசக்கூடும் மீண்டும்.

காற்று அதில் எந்த வார்த்தையையும்
 வானை நோக்கி இழுத்துச்செல்லாதிருந்தால்
 மனமிடை எழுதிய சொற்களில் ஒன்றையேனும்
 உன்னை நோக்கி வீசவே விரும்புவேன்:
 மௌனம் சிதறியுடையும் அக்கணத்தில்

எனது சொற்களோ
 தேவதைகள் வாழ்ந்துபோன வனம்போல
 பூத்திருக்கும் உன்னுள்.

- 29.02.2000

தெய்வகின் அருளுடியான்

மரணம் தூங்கும் சுவர்களில்
இன்னும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது
காலப்பேய் நிழல்

அந்தரத்தில் உதிர்ந்துபோகும் சிறகுகள் பற்றிய துயரத்தை
இடிபாடுகளுக்கு மேலாய் பாடிபோகின்றன பறவைகள்:
நாட்செல்ல நாட்செல்ல
மரங்களின் எழுதப்பட்ட அவற்றின் வாழ்வு
சாம்பல் பூத்து சாம்பல் பூத்து நிழலழிந்து போகிறது:

பறவைகள் கலைந்து போகின்றன கூடுகளை விட்டு

பிணமெரிந்த புகையாய் நிலமெங்கும் படர்கிறது
காலத்தின் பேய் நிழல்.
நந்தவனங்களுக்கு மேலாய் பறந்துபோகின்றன வெளவால்கள்:
கனிகளைப் புசித்துப் புசித்து
சாபத்தின் விதைகளை பறவைகளின் சிறகுகளில் வீசிச்செல்கின்றன.

வெறுமையும் சாவின் அமைதியும் மிகப்பழைய கூடுகளில் உறைகிறது
அதே துயரம்
அதே வலிகள்

பறவைகள் வாழ்ந்த கொடிகளின்
 வணப்பும' வாசமும்
 நள்ளிராக்கருமையில் வழிதவறிப்போயிற்று

இருள் தந்த மகிழ்ச்சியின் வெறியில்
 ஆடைகளை அவிழ்த்தெறிந்து நிர்வாணிகளாயின வெளவால்கள்:

அழியுண்ட கனவுகளின் அழுகைச் சகதிக்குள் போய்விழுகிறது
 சிறகிழந்த பறவைகளின் வாழ்வு

சிவ்வைச்சரித்திரம்

அதிகாரத்தைச் சிவ்வையிலறைவதா
அதிகாரத்திற்கெதிரான நமது இருதயங்களைச்
சிவ்வையில் அறைவதா?

சிவ்வையில், பறந்தபடியிருக்கும் தேவதைகளையும்
சிறு குழந்தைகளையும் நான் கண்டேன்.
சிவ்வையில் குருதி ஒழுகும் வெள்ளாட்டின்
உடலை நான் கண்டேன்.

சிறகுகள், குருதி ஒழுகும் சிறகுகள்.
ஆணிகள், குருதி ஒழுகும் ஆணிகள்.

அதுபற்றி என்ன இருக்கிறது:
எனது ஒரு அடையாளம்
நான் யாரைக் குறித்து இருக்கிறேன் என்பது

சிலுவை, துயரங்களின் குறியீடாயிற்று
 மதங்களின் குறியீடாயிற்று
 வாழ்தலின் குறியீடாயிற்று
 அது. சந்தோசத்தின் குறியீடாய்
 எப்போதும் இருந்ததேயில்லை.

எனினுமென்ன,
 எனது ஒரு அடையாளம்
 ஒரே அடையாளம்
 நான் யாரைக் குறித்து இருக்கிறேன் என்பது

மரணம் பற்றிய சுருக்கமான பிரதிபலிப்புகள்

இன்னும் பிறக்காதது போலவே
பலர் செயல்படுகிறார்கள்.
இருந்தாலும் இடையில்
வில்லியம் பர்ரோஸ்
மரணத்துக்குப்பின் உள்ள வாழ்வில்
நம்பிக்கை உண்டா என அவரிடம் ஒரு மாணவன்
கேட்டபோது பதிலளித்தார்:
அது சரி, நீ இன்னும் இறக்கவில்லை
என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

சிடோனில் கைகலின் உயக்கம்

இன்று நான்

என் உள்ளங்களைத் தருகிறேன்

உயிரற்ற நிலங்களுக்கு:

ஊமையாக்கப்பட்டுள்ள தெருக்களுக்கு:

மரணம் என் இமைகளைப் பின்னிலிட்டுத் தைத்திடு

பூமியின் சருமத்துடன் என்னைத் தைக்குமுன்:

என் கைகளில் நிரந்தரமாய் உறங்கிடுமுன்.

இன்னும் சேகரிக்கப்படாத புறாவின் சிறகுகளும் தெருவின் நிழலில் கரையும் நாங்களும்

வாழ்வின் எல்லா இழைகளையும் அறுத்துத்

தெருவில் இறக்கிவிட்டது காலம்:

முழு இரவையும் ஒரு புள்ளியாக்கி

முகத்தில் அறைந்து போயிற்று புயலாய்.

எனதன்பே!

காலத்தின் குரூப் பற்களிடையிருந்து

உனது இதயத்தைக் காத்துக்கொள்ள உனக்கிருக்கும்

தரணத்தைக் கொண்டு

நீ போய்விடு.

இருளின் புள்ளியில் முடிவற்றுச்சுழலும் எனது வாழ்வின்

நிழலில்

நட்சத்திரச் சிறுதுண்டாயினும்

பட்டொளிர முடியாதிருப்பதாகவும்

என் மனமிடை படர்ந்த துயரின் வேர்களில்

ஒரு புள்ளி நீர்தானும் விட்டகல முடியாதிருப்பதாயும்

நீ வருத்தமுறக்கூடும் - அல்லது நான்

அவ்வாறு நினைக்கிறேன் -

எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது:
 காலத்தின் முன்னே வலுவிறந்து கிடக்கும் எனது
 விரல்களை
 ஒளிரும் ஒரு தீக்குச்சியைப்போல
 நீ எப்போதாவது கண்டெடுப்பாய்:
 தெருவின் அலையிலும் பசித்துயரிலும்
 இன்னும் எரிந்துவிடாதிருக்கும் அந்த நம்பிக்கையைக்
 காத்தபடி
 எனதன்பே
 நீ போய்விடு
 எமது கனவுகள் கதியற்றலையும் காடுகளையும்
 இந்தத் தெருக்களையும் விடுத்து
 யுக நெருப்பின் சாம்பலிடை கிடக்கும்
 அந்தப் பறவையை நோக்கி.

சுபுட்பு

என்னைப் பேச விடுங்கள்
 உங்களின் கூக்குரல்களால்
 எனது காயங்கள் ஆழமாகக் கிழிக்கப்படுகின்றன.
 எனது குரல் உங்களின் பாதச் சுவடுகளின் ஒலியில்
 அழுங்கிச் சிதைகிறது.
 வேண்டாம்,
 நான் என்னைப் போலவே இருக்க விரும்புகிறேன்
 எப்போதும்.
 வானத்திலிருந்து நட்சத்திரங்கள்
 சிதறி உடைகின்றன,
 நீங்கள் கூச்சலிடுகிறீர்கள்.
 மண்ணிலிருந்து விதைகள் பீறிடுகின்றன
 நீங்கள் மீண்டும் மீண்டும் சந்தம் கொள்கிறீர்கள்
 உங்களுக்காக நான் வெட்கித் தலைகுனிகிறேன்
 சில கணங்களோடு
 யாருக்காவது அனுமதியுங்கள்,
 அவர்களின் தொண்டைக் குழியிலிருந்து அல்லது
 மனசின் ஆழத்திலிருந்து எழும் சில கேள்விகளை
 அழுத்திக் கேட்கவும் பேசித்தீர்க்கவும்

 எனது உடைந்த குரலில்
 நானும் பாட விரும்புகிறேன்
 அன்பு நிறைந்த துயரப் பாடல்களை

புதைத்தப்பட்ட கைபுரங்கு

பிள்ளையைப் புதைத்தாயிற்று
 பெத்தவள்
 “சன்னியில்” செத்துப்போனாள்.
 எனது நிலம்
 எனது நிலுவை,
 எனது சுடலை,
 எடுத்து வந்தவை எதுவுமே இல்லை.
 கடற்கரை மணலை
 தோண்டிப் புதைத்தவன் நான் தான்.
 முட்களால் போர்த்தி
 உள்ளிருக்கும் என் வைரங்களை
 காத்தாயிற்று.
 நாய்களின் முகத்தை
 அவை குத்திக் கிழிக்கும்
 இரத்தம் கசிவிக்கும்.
 எங்கள் இருப்பிழந்து
 இடம்பெயர்ந்த வேளை
 நால்வராய் வந்தோம்
 இப்போது நானும் நம்பிக்கைகளும் மட்டுமே...
 தூரத்தில்,

என்னில் இருந்து வெகுதுதொலைவில்
 கிளாலிக்கும்
 பூநகரி நல்லூர் நெடுங்கடலுக்கும்
 பாலம் நீர் அமைத்தாயிற்று சுமந்த கண்களை
 ஊரில் விட்டுவிட்டு வந்தவர்,
 மீளப் பிறந்து நம்பிக்கைகளையும்
 துப்பாக்கிகளையும் அணைத்தப்படி.....
 நகர்தலின் முடிவில்.....
 அன்று நான்
 புதைத்த என் வைரங்களுடே
 உயிர்த்ததென்றலின்
 சுகத்தினை நுகர்வோம்

வல்யறியாசு வார்த்தைகள்

நீ சிரித்தபடியிருக்கும் ஒரு நாளில்
அலையை வெறித்திருக்கும் எனது கண்களில்
மீன்களின் ஓலம் தெறிக்கிறது.
உனது சிரிப்பே எனது மாயிருக்கும் காலத்தில்
உனது இருதயத்தில் நீ மறைத்து வைத்திருக்கும்
கூரிய கத்தியை
பளிச்சிடும் துப்பாக்கியை
கண்ணுக்குப் புலப்படாத பழியுணர்ச்சியை
நான் அடையாளம் கண்டதைப்போல நீயும்
எனது சிரிப்பை
எனது நம்பிக்கையின்மையை உணர்வாய்.

நீ சிரித்தபடியிருக்கும் ஒரு நாளில்
அலையை வெறித்திருக்கும் எனது கண்களில்
மீன்களின் ஓலம் தெறிக்கிறது.
நீயோ எனது சிரிப்பைக் கேட்கிறாய்:
அது, அவமானங்களும் இம்சையும் துயரங்களும் நிறைந்ததாயினும்
அதில் என்னால் வாழ முடியும்.
நான் நம்பிக்கையிழந்து போகிறேன்,
உன் மீதான எனது பழைய நம்பிக்கையை
மீன்களின் ஓலம் கொன்றுவிட்டது.
ஒரு நாள்

எஸ்.போஸ்

உனது இருப்பின் ஒளிமங்கிய உன்னில் அது கருமையாய் உறையும்
நான் காண்கிறேன்,
கருமையின் ஒளியில் ஆந்தைகள் விழித்திருக்கின்றன,
இருவருடைய கண்களிலும் ஆந்தைகள் மட்டுமே விழித்திருக்கின்றன,
ஆந்தைகள்: போர்க்குணம் கொண்ட ஆந்தைகள்.

கவிதையின் ஒளிமிகு நாட்களை நான் இழந்து விட்டேன்
ஒரு பிச்சைக்காரன் தனது கவளங்களை இழக்கும் துயரோடு
என்னுள் அது நிகழ்ந்தது.

எல்லாம் பழைய வார்த்தைகளாயின:

மிகப்பழைய வார்த்தைகள்.

இப்போது உனது மண்பானை உடைந்துவிட்டது:

அது

தேனால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தாலும்

களளில் ஊறிக்கிடந்தாலும்

இசையின் வலியைச் சிதறல்கள் தரா

நீ உணர்கிறாயா

காற்றிலிருந்து இறங்கும் ஒரு கழுகின், இரையாய்

வலியறியாது காத்திருக்கின்றன உனது வார்த்தைகள்.

தூரங்களால் சரிக்கப்பட்ட வாழ்வு

நமது அருகாமைகள் பற்றிய
எச்சங்கள், குறிப்புக்கள்
யாதாயினும் எஞ்சியுள்ளதா உன்னிடம்?
அனைத்து இழப்புக்களிற்குப் பின்னும்
போரின் கண்ணீரோடு புன்னகையோடும்
வனத்திடை
திசையொடுங்கிய நாட்கள்
அருகாமையால் அர்ச்சிக்கப்பட்டு
மனமொருங்கிசைந்த கணங்கள் பற்றிய
சலனங்கள் யாதேனுமுள்ளதா உன்னிடம்?
விபச்சார சமாதானத்தின்
இரகசியங்களோடு இழையப்பட்ட வாழ்வு
நெடு முச்சுக்களால்
துருப்பிடித்துப்போன சாளரங்களில்
மோதுண்டு கிழிகிறது மனசு

A9

A9 ஒரு கறுப்பு நதி

குருதியும்

வியர்வையும்

கண்ணிருமாய் சேர்ந்தோடும் நதி

A9 ஒரு ஜீவ நதி

கனவும்

வாழ்வுமாய்

நீண்டதோடும் நதி

வீழ்த்தப்படாத நெஞ்சுறுதியுடனும்

விடுதலை அவாவுடனும்

எழுந்தொலிக்கும்

நீக்றோவின் ஜீவ கானமாய்

நீண்டதோடும் கரு நதி

எழுப்புக் கட்டின் பாக்குடும்

மீண்டும்

உறவுகள் ஊர் வந்து கொண்டிருக்கும்
ஒளிமிகு காலமொன்றில்
வெற்றுக்கூடாய்
நான் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

முட்கம்பியில் தொங்கும் நான்
என் கழுத்தில் தொங்கும் சிலுவை
சிலுவையில் தொங்கும் யேசு

நான் பசியோடு இருக்கிறேன்
காற்று என்னை நிரப்பியுள்ளது
கை விடப்பட்ட
மல்லிகைப்பந்தல் பூத்துக்கொண்டிருக்கிறது
என்னை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது
பழைய சோற்றின் மணம்

எனது கண்களில் ஒளியேதுமில்லை
 அழகிய எனதுரின்
 பசுமையான தென்னைமரங்களிற்கிடையில்
 வயிறொட்டிய எனது குழந்தையையும்
 முலை வற்றிய மனையியையும்
 தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

மீண்டும் உறவுகள் ஊர் வந்து கொண்டிருக்கும்
 ஒளிமிகு காலமொன்றில்
 வெற்றுக்கூடாய்
 நான் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

பயணம்

எங்கே போகிறாய்....?

கேட்பதற்கு என்ன அருகதையிருக்கிறது
உன்னிடம்

எப்போ மீளவும் வருவாய்....?

சொல்வதற்கு என்ன உத்தரவாதமிருக்கிறது
அவனிடம்

வார்த்தையாடல்களிற்கு

அவசியமற்ற எந்த அவகாசமுமற்ற

அவன் பயணத்தில்

சுமை நிறைந்த பதில்களோடு

போகிறான் அவன்

வெற்றுக் கேள்விகளோடு

சாகிறாய் நீ.....

தமிழ் நிவந்திவி ஐயிக்கு வைக்கப்பட்ட

அறிவுருவாள்

வேண்டாம்,

நாங்கள் வேறு எது பற்றியாவது பேசுவோம்.

இன்னும் காதலிக்கப்படாமலிருக்கும்

எமது இருதயத்தைப்பற்றியல்ல

நிலவழிந்து போன இரவைப்பற்றியல்ல

வாடகை வீடுகளில் கைவிடப்பட்ட

எமது நம்பிக்கைகளைப்பற்றியல்ல

எது என்னையும் உன்னையும்

அழித்துச் சாம்பலாக்கியதோ அதுபற்றியெல்லாம் அல்ல.

இருள்: அடர்த்திமிக்க இருள்

அழிந்து போன எல்லாவற்றிற்குமான துயரக்குறி,

மரணச் சடங்குகளில் ஓயாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது

எஞ்சியிருப்போரின் உயிர்க்குலை.

எனினும்

நாங்கள் வேறு எதுபற்றியாவது பேசுவோம்

கொஞ்சம் பழஞ்சோற்றுப் பருக்கைகளோ

ஒற்றைச்சொல்லோ தானும்

எமக்கான தட்டுகளில் விதிக்கப்படவில்லையாயினும்

அன்பே

கழுதகள் கொத்திய தசைதுண்டுகளினடியில்

இன்னும் உயிரோடு தானிருக்கிறது

ஒளி மிகுந்த இரு சோடிக் கண்கள்

முகத்தில் துயர் வெடிக்க

தூங்கும் பறவையொன்றின் குரலில் காத்திருக்கிறார்கள்
எல்லோரும்:

அதன் விம்பத்தில் சிதறுகிறது கண்ணாடி:

வந்தபடி திரும்பிப்போகிறது புகையிரதம்

இனி

ஒரு காதற்கவிதைக்காக ஏக்கமுறக்கூடும் யாராவது

எனினும் நெருப்பின் நிழலில் சுடர் கிளரக்கிடக்கிறது

எந்த வார்த்தையுமற்ற மனசு.

புத்தகம் மீதான எடுத்து வாழ்வு

கொஞ்சம் புத்தகங்களோடு தொடங்கியது வாழ்க்கை:
 புத்தகங்களின் சொற்களில் சோறு இல்லை என்பதே
 பிரச்சினையாயிற்று வாழ்க்கை முழுக்க
 யாரும் நம்பவில்லை
 தமது வாழ்க்கை
 புத்தகங்களோடுதான் தொடங்கியதென்பதை:
 அவர்களே அப்படி நம்ப
 யாரையும் அனுமதிக்கவில்லை.

புத்தகங்களில் சோறு இல்லை
 புத்தகங்களில் துணி இல்லை
 அணிவதற்கு தங்க ஆபரணங்கள் தானும் இல்லை
 புத்தகங்களே பிரச்சினையாயிற்று வாழ்க்கை முழுக்க...
 நான் புத்தகங்களில் வாழ்கிறேன் என்பதையும்
 புத்தகங்களில் தூங்குகிறேன் என்பதையும்
 இதயம் சிதையும் துயரின் ஒலியை
 புத்தகங்கள் தின்னுகின்றன என்பதையும்
 ஓ கடவுளே! யாரும் அதை நம்பவில்லை:
 என்னையும் அனுமதிக்கவில்லை

புறாக்கள் வாழ்ந்த கூரைகளில்
 உதிர்ந்து கிடக்கின்றன வெண்சிறகுகள்.

கருமேகங்கள் போகின்றன காற்றில் வெளிச்சுட்டது - மனசு

வீணை

எனது காலமாய் எப்போதுமே என்னோடு பயணம்
கொள்ளவில்லை

எனினும்

அதனோடு நான் வாழ்ந்தேன்.

வசீகரமிக்க ஒலியில் வீணை தவழ்ந்த போதும்

நான், என்னை ஒரு வயோதிகனாய் உணரத்திருந்தபோதும்

இருள் பற்றிய அச்சம் எனது மண்டையைச் சூடாக்காதிருந்த
போதும்

எல்லோரும் எழுதப்பட்ட கவிதைகளில் -

அவற்றில் வீசிய யுத்தத்தின் கொடிய வீச்சத்தை

என்னால் உணர முடியாதிருந்த போதும்

ஓ கடவுளே

வீணை எனது காலமாய் எப்போதுமே என்னோடு

பயணம் கொள்ளாத போதும்

அதன் ஒலியில் நான் வாழ்ந்தேன்.

நேற்று

நானொரு வயோதிகனாயுணர்ந்தேன்

இருள் பற்றிய அச்சத்தால் நரம்புகள் நடுங்குகின்றன

போர் மிக்க நாட்களில் நான் எழுதிய கவிதைகளில்
 எலும்புகள் மணக்கின்றன: மனித ஒலிகளும் நரம்புகளும் கூட.
 ஓ கடவுளே
 நான் தோற்றுவிட்டேன்
 வீணையின் கடைசி ஒலியும் தேய்ந்து விட்டது காற்றில்
 தேய்ந்தழிந்த நிலவைத்தவிர எதுவுமே இருக்கவில்லை அதில்:
 பிறகு, ஒவ்வொரு நாளும்
 சூரியனால் விடிந்ததெனினும் அதில்
 இருண்டு நீண்டிருக்கிறது ஒரு கவிதை.

மண்ணும் மரணமெளியும்

கனிகளை விடவும்
மரம் நின்ற மண்ணில் தான்
சுவை அதிகம்
மூச்சை உள்ழிழுத்து
நிலத்தை ஆழ முத்தமிடு.

உதடுகளில்
ஒட்டிக் கொண்ட
மண்ணை, தட்டிவிட வேண்டாம்
கோடான கோடி வருசங்களாக
உன் ஒவ்வொரு வேர்களையும்
உன் உடலையும் கூட
அது பற்றிக் கொண்டுள்ளது:
ஒரு தாயின் அக்கறையோ..

மண்,
அதனுள்ளிருந்தே
மனிதம் பிரசவிக்கப்படுகின்றது
நீ புரிந்து கொள்வாய்,
உனக்கு சோறுதந்து,
விழி மூட இடம் தந்த
இந்த மண்ணை
முத்தமிடு.

ஒரு முறை
 ஒரே ஒரு முறை,
 ஏனெனில்
 நீ அதற்கானவன்.
 இறுதியாய், நீ இறந்தபின்
 இந்த மண்ணை
 முத்தமிடும் போது
 அதன் தன்மைகளை
 உணர்ந்து கொள்ள
 உனக்கு
 சந்தர்ப்பமிருக்காது.
 அதற்குள்
 உனக்கும் மண்ணுக்கும்
 உள்ள பிணைப்பை
 உறுதிப்படுத்திக்கொள்.

மண்ணைப் புரட்டிவோம்

மண்ணைப் புரட்ட வேண்டும்
 அது
 அவ்வளவு,
 சுலபமாவதல்ல
 வெட்டிரும்பு
 சுத்தியல்
 அல்லது
 எரி
 எது கொண்டது
 மண்ணைப் புரட்டியாக வேண்டும்.
 வறட்சியில்
 வெடிப்புப் போதாது
 துளிகள் வெளியேற
 எங்கோ தொலைந்து போய்விட்ட
 ஈரம் வேண்டும்
 எல்லாவற்றிற்கும்.
 ஒரு கையால் முயல்வோம்
 அது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல
 எல்லோரும் முயன்றாவது
 மண்ணைப் புரட்டியாக வேண்டும்.
 உங்களில் யாரிடம்
 வெட்டிரும்பிக்கிறது.

எஸ்.ரோஸ்

இல்லையெனில் கலப்பையாவது.....

இரண்டும் இல்லையெனில்

துடுப்பாவது செருகப்பட்டிருக்கும்

உங்கள்

குடிசைத் தட்டிகளில்.....

எடுங்கள் எவ்வாறெனினும்

மண்ணைப் புரட்டியாக வேண்டும்

அது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல

என்றாலும்

எல்லோரும் முயன்றாவது

மண்ணைப் புரட்டியாக வேண்டும்.

பூ மரமா பசி தீர்க்கும்?

முற்றத்தில்
நட்டு வைத்த
பூ மரங்கள் நிற்கட்கும்
வெட்டி எறிய வேண்டாம்.

எல்லாம் விட்டு விட்டு
புலம் பெயர்ந்த எங்களுக்கு
இப்போ பூ மரங்கள் எதற்கு?

முகம் கழுவும் நீர்விட்டு
பலன் தரும்
பயிர் நடுவோம்
பிள்ளைகளுக்கும்
பிள்ளையின் பிள்ளைக்கும்
அது அட்சய பாத்திரம்
அமுத சுரபி.
குடிசை மூலையிலும்
கோயில் வாசலிலும்
பசி.

பசி வாழ்க்கையை விழுங்கி
 ஏப்பம் விடுகிறதே. பூ மரமா பசி தீர்க்கும்.
 என்றாலும்
 நட்டவற்றை வெட்ட வேண்டாம்.
 குடியிருக்கும் நிலத்தில்
 ஈர் பத்து
 விதை நடுங்கள்
 ஓர் நாளில் காய் காய்த்து
 உயிர் வாழும்
 நாளெல்லாம் உணவு தரும்.

இதுவரை

யாருமே பேசிக்கொள்ளாத

பாஸைகளில்

நாங்கள் பேசிக்கொண்டோம்,

மிக நெருக்கமாக.

புரிந்து கொள் யாருமற்ற

அந்த வார்த்தைகள்

உனக்கும் எனக்குமற்று

தெருவில் கிடந்தன

அனாதைகள் போன்ற.

பேசப்பட்டபோது

எண்ணப்பட்ட அர்த்தங்களை மீறி

முகங்களிரண்டிற்கும் நடுவே

முடிவற்று வளர்ந்தது சுவர்.

நீ திரும்பத் திரும்ப

சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்

மனிதர்களைப் புரிந்துகொள்ளென்பது

மிகக்கடினமானதென்று.

கனவுகள் நிறைந்த கலசத்திற்குள்

கற்களும் முட்களும்

வீழ்ந்து சிதைவுற்றது

நிச்சயிக்கப்பட்ட

இறப்பினை மீறி

நான் மீண்டும் மீண்டும்

ஜீரணிப்பேன்

ஞாபங்களாய் உன்னுள்.

எஸ்.போஸ்

கிருப்பற்ற வாழ்க்கையும் விடிவிற்கான எதிர்ப்பும்

கிருப்பாக்கி வேட்டொலிகளுக்குள்ளும்

சப்பாத்து மிதியடிகளுக்குள்ளும்

சிதைவுறும்

எமக்கான கனவுகள் அனைத்தும்.

ஒரு நிலவு காலத்தில் அல்லது

துயர் மிகுந்த கரிய இருளில்

நிகழலாம், எமக்கான சந்திப்புகள்.

உனது இருப்பு

ஏதாவதொரு தெருக்கோடியிலும்

உறவுகளற்ற வனாந்தர வெளியிலும்

நிலை கொண்டிருக்கும்.

உனக்கு

எப்போதுமே சந்தோசமளித்திருக்க முடியாத

இளமைக்காலம் பற்றி நீயும்

பனியடர்ந்த காடுகளுக்குள் வாழும்

எனது இளமைக்காலம் பற்றி

நானும்

எண்ணிப் பார்த்த முயல்வோம்

கணங்களில் அல்லது
 அதைவிடக் குறைவான நேரத்தில்
 விடிவுகள் பற்றிய
 நிரந்தர எதிர்ப்புகள் தவிர
 வேறெதுமே
 இருந்திராத அந்த நிகழ்வுகளின்
 எதிரொலிகள் மட்டும்
 சின்னச் சின்ன முனகல் சத்தத்தோடு
 பயந்து பயந்து
 வெளிப்படும், எங்காவது இருந்து

- 09 பெப்ரவரி 97

உறவு

நாங்கள் சந்தித்துக் கொண்ட
கடைசி இரவில் கூட
உன் முகவரி பற்றி
நீ பேசவில்லை.
இரவில் மௌனங்களை
கிழித்தெறியும்
பீரங்கி வேட்டொலி பற்றியும்
அகதி வாழ்க்கை பற்றியும்
கோரச் சாவு பற்றியும்
சுதந்திரம் பற்றியுமாக
எங்கள் பேச்சு நீண்டது
உனக்கு
வார்த்தைகளில்
நம்பிக்கையிருப்பதில்லை
என்று கூறிக்கொண்டாய்.
எனக்கு எதுவுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை
உன்னைப்போலவே
என்னிடமும் இரு கைகளிருக்கின்றன

நெடு நேரமாக
 தனிமையாயிருந்தோம்
 நாங்களிருவரும்.
 உறவுகள் பற்றியும்
 முகவரி பற்றியும்
 கேட்கத் தோன்றிச் சிதைந்து போயின
 எண்ணங்கள்
 எப்போதும் போலவே

கடந்த இரவுகளில்
 விழித்திருந்த களைப்பில்
 விழிகள் செருக
 எங்கோ தொலைந்து போனேன்

எதிர்கால் வாழ்வின்
 நிஜங்கள்
 நீண்ட பற்களை வெளிநீட்டியபடி
 கோரத் தோற்றத்தோடு
 கனவுகளாய் வந்து போயின.

என் விழிப்பின்போது
 உனக்கான இடம்
 காலியாயிருந்தது.
 இனிஇனி எப்போதாவது
 எங்காவது உன்னைச் சந்திக்கலாம் நான்
 எந்த ரூபத்திலும்.

- 29.10.1997

அவர்கள்

என்னை

எவ்வாறு உணர்ந்து கொள்வார்கள்

ஒரு நிலவு கால

இரவின் நிசப்தத்தில்

தோல்விகள்

இதயத்தை அழுத்த

செத்துப் போவேன்

இவ்வாறா.

இதய நிலத்தினூடே

பீறிட்டெழும்

உணர்வுகளை

அழுத்தி மிதித்து

மனத்திலுள்ள

எரித்து விட்டு

உருக்குலைந்து போவேன்

இவ்வாறா.

என் பாசத்தின் தேடலை

காதலின் ஜனனத்தை

உயிரின்

ஆணிவேர் வழியே

உள்ளோக்கும்

வேதனைகளை
 அவர்கள் எவ்வாறு
 உணர்ந்து கொள்வார்கள்
 சில வேளை
 என்னை அவர்கள்
 உணரவில்லையெனில்.....?
 அந்த நினைவுகளினூடே
 எண்கண்கள்
 பனிக்கிறது
 ஏனெனில்
 அவர்கள் என்னால்
 நேசிக்கப்பட்டவர்கள்.

சிதருவான சூரியனுக்காக

உன்னைப் பிரிந்து

வந்த போது

இரவின் கருமையாய்

மனதில் வெறுமை.

அது நீழும்,

நிமிடங்களால்

நாறடிக்கப்படும்.

அடுத்தநாள்

சூரியப் புலர்வின் போது

உன்னைச் சந்திக்கலாம்

எனக்கும் உனக்கும்

எட்டாத தொலைவில் இருந்து

என்னுள் இவ்வாறு எண்ணிக்கொள்வேன்.

கொட்டும்பணியில்

தோயும் பசிய நாணலாய்

என்னை அது

சிலிக்க வைக்கும்.

எண்ண இயலாக் கணப்பொழுதில்

நான் என்னையும்

எண்ணிலிருந்து

எல்லாவற்றையும்

அதற்காய் அர்ப்பணித்தாயிற்று.

இனி

இந்த இரவையும்

உரித்தெடுக்க வேண்டும்

இருட்டிலிருந்து

அன்பு எவ்வாற்றுக்கும்

நீண்ட நாட்களாய்
 அது பற்றிய கேள்விகள்
 மனதை உலுக்கிச் சிதைக்கின்றன.
 சிலவேளை
 வர்ணங்கள் பூசப்பட்ட
 இனிப்பு மாதிரி,
 அல்லது
 நான் உண்ணும்
 உப்பிடாத ரொட்டி மாதிரி
 புரியவில்லை.
 அதனால் சிந்திக்கவும்
 கண்ணீர் சிந்தவும்
 சொல்லவும் கூட முடியுமாம்
 அயலவர்கள்
 இவ்வாறு பேசிக் கொள்கிறார்கள்.
 எனக்கு
 அன்பு பற்றி பாசம் பற்றி
 காதல் பற்றி
 அயலவரோடு பேச
 பயமாயிருக்கிறது.

அஞ்சலிட்ப்படாத கடிதம்

நேற்று ஒரு கடிதத்தை உங்களுக்காக அஞ்சலிட்டேன்
எனது துயரங்கள்

உறவுகளின் அருகாமைக்கான செந்தாவின் ஆதங்கங்கள்
பேய்களின் பிடியில் சிக்கியிருக்கும்

நம் எல்லோருக்குமான நிகழ், எதிர்காலங்கள்?

உங்களுக்காக நான் அனுப்பிய

கடிதத்தில்

எப்போதையும் விட எனது இருதயம்

பலமாகத்துடித்துக் கொண்டிருப்பதாய் உணர்கிறேன்.

எனது வாழ்விடத்துக்கு அருகான நகரத்தின்

நுழைபாதையில்

பீரங்கியின் நீண்ட சுடுகுழல்

காத்துக்கொண்டும் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

எனது நிழல் புதைந்த

பழங்காலத் தெருக்களில் நீல ஒளியோடு

முளை கிளருகின்ற நட்சத்திரங்கள்

நீல ஒளியோடு முளை கிளரும் விடி நட்சத்திரங்களால்

எனது நிழல் புதைந்த

பழங்காலத் தெருக்கள் ஆகர்ஷிக்கப்படுகின்றன.

அனேகமான இவை ஒவ்வொன்றினதும்

சூரிய ஒளியினாலும் வெம்மையினாலும்

எமது வாழ்வின் சாவுச் செய்தி எழுதிய

கடிதம்

எரித்து, வீசப்படுகிறது காற்றின் திசைகளில் சாம்பலாக.

பேசமுடியாத வார்த்தை

பேசாமல் பிரியும் இந்த நாளில்
 மீண்டும் எழுத முடியாத வார்த்தைகளை
 மீண்டும் பேச முடியாத வார்த்தைகளை
 விட்டுச் செல்கிறேன் உன்னிடம்.
 நீ புரிந்து கொள்ளாத இந்தக் கணம்,
 நம்மிடமிருந்த எல்லாவற்றையும் தின்றுவிட்டது.
 நான் ஒரு உயிராகவோ
 ஒரு மரமாகவோ
 எதுவாகவும் இல்லாத இக் கடைசி இரவில்
 நாங்கள் எல்லோரும் எல்லோருடனும் கழித்தோம்,
 எனினும் தனியே.
 இசையின் நரம்பில் வாழ்வதற்கும்
 வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும்
 கடவுளின் மொழி தேவையில்லை யாருக்கும்.
 மௌனம்
 ஒரு குடிகார இரவைக் கையளித்திருக்கிறது
 என்னிடம்
 இந்த நாளில்
 மதுக் கிண்ணங்களில் ஒலியை
 நான் மீண்டும் கேட்பேன்,
 வார்த்தைகளில் இல்லாத எந்த அர்த்தத்தையும்
 எனக்கு அவை தரப்போவதில்லை

எனினும்

மரணத்தை அர்த்தப்படுத்தவும்

வாழ்வை அர்த்தப்படுத்தவும் முடியுமான,

சந்தம் மிகுந்த இந்த இரவை

நீயாக மாற்ற என்னால் முடியுமானால்

நான் நம்புவேன்

பேசாமல் பிரியும் இந்த நாளில்

நான் இறந்து விட்டதை.

வீலங்கிடப்பட இருந்த நாளொன்றில் எழுதிய அஞ்சலிக் குறிப்பு!

நீ துப்பாக்கியை இழுத்துக் கொண்டு நடந்து வருகிறாய்
உனது தோள்களில்

தோட்டாக் கோர்வைகளும் பதவிப் பட்டிகளும்
தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன

கண் மூடித்தனமாய்

உன்னை நான் எப்படி வர்ணிப்பது

என்னிலிருந்து அஞ்சித் தெறிக்கின்றன சொற்கள்

மழிக்கப்பட்ட உனது முகத்தில்

ஈ கூட உட்கார அஞ்சுகிறது

உனது வரவைக் குறித்து

யாரும் மதுக்கிண்ணங்களை உயர்த்த வில்லையாயினும்

துப்பாக்கியை இழுத்துக் கொண்டு நடந்து வருகிறாய்

நீயே உனது வெற்றியைச் சொல்லியபடி

இருண்ட காலத்தின் இதே குரலில் பாடிய

துரதிஷ்டம் மிக்க பாடல்களத்தனையும்

மணல் மூடிற்று

நேற்றிரவு அதன் கோரைப் புற்களின் மிகச் சிறிய

முளைகளை நான் கண்டேன்

நெஞ்சில் மிதித்தப்படியாய் பீரங்கி வண்டிகள் நகர்கின்றன
கிராமங்களையும் சிதைத்தழிக்கப்பட்ட

பழைய நகரங்களையும் நோக்கி

எனது விரல்கள், எப்போதும் நடுக்கமுறாத எனது விரல்கள்

உனது விழியில் நடுங்குகின்றன

எஸ்.போஸ்

நயோ சொற்களாலும் துப்பாக்கியாலும்
 எனது மனிதர்களின் நெஞ்சக் கூட்டில் ஓங்கி அடிக்கிறாய்
 என்னிடமோ
 உனது நெஞ்ச வெடித்துச் சிதறும்படியாய்
 அடித்துச் சாய்ப்பதற்கு எதுவுமேயில்லை
 எனினும்
 துடிக்கும் எனது கைகளால் ஓங்கியொரு அறை விடவே விரும்புகிறேன்
 உனது கன்னத்தில்
 விலங்கிடப்பட்ட எனது கணத்தில், நீ துப்பாக்கி இழுத்துக் கொண்டு
 நடந்து வருகிறாய்
 யாரோ சொன்னார்கள்
 அவனிடமிருந்து துப்பாக்கியைப் பிடுங்கியெறி
 பதவிகளால் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்
 சீருடையைக் கிழித்து வீசு
 ஒரு தந்தையாய், குழந்தைகளின் நிலவு நாளொன்றின்
 தயார்ப்படுத்தலுக்காக
 உழைக்கவும்
 தாய் தந்தையாரின் எதிர்பார்ப்பிற்காக துயருறவும் கூடிய
 மிகச் சாதாரணமான மனிதனாய்
 உன்னைப் போலவே மாற்று அவனை
 அல்லது நானுனக்குச் சொல்கிறேன்
 அவனது துப்பாக்கி உன்னை நோக்கியிருக்காத தருணத்தில்
 அந்தச் சனியனை
 கணத்தில், அவன் எதிர்பார்க்காத கணத்தில்
 அவனை நோக்கிக் திருப்பு
 உனக்கு முன்னரே அவனது குடலிற் புதையும் அவனது உயிர்
 நீ அஞ்சாதே

உன்னை அவர்கள் கொல்வார்கள்
 நிச்சயமாக நீயே அதை உணர்வாய்
 அப்பரிசு
 நிச்சயமற்ற உனது காலத்தில்
 எப்போதாவது உனக்குக் கிடைக்கத்தான் போகிறது
 வசத்தால், நீ தந்தையென்பதை அவர்கள் மறுத்ததைப்போலவே
 நீ ஒரு பெண்ணை நேசிக்கிறாய் என்பதையும், அவள் உனக்காகவே
 வாழ்கிறாள் என்பதையும்,

அவர்கள் மறுத்ததைப் போலவே
 உனது தாயின் கண்ணீரை, அவர்கள் துப்பாக்கியின் நெருப்பில்
 காய்ச்சியதைப் போலவே

நீயும் அவனிலிருந்து எல்லாவற்றையும் மறு, சாகும் தருணத்தில்
நான் நினைக்கிறேன்

இந்த யுகத்தின், சிறையில் இருப்பதும்

செத்துப் போவதும் ஒன்றுதான்

உழுத வயல்களே

முளைக்கப் போடப்படாத தானியங்களே

வாழ்வளித்த பன்னெடுங் காலத்தின் நிழலே

சொல்

துப்பாக்கியின் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களை

உன்னில் நட்டு வைத்தது யார்?

நட்டு வைத்தது யார்?

அவர்களை நோக்கி

விரல்களை நீட்டவில்லை எங்களில் யாருமே

முடிக்கட்டிய பச்சை வண்டிகளில்

யாரையும் விலங்கிட்டுச் செல்லவில்லை துப்பாக்கியின் முனை மழுங்க

எங்களின் குதிரைகளைக் கொன்று

அவர்களின் தேவதைகளைக் கடத்திவரப் போனதேயில்லை எப்போதும்

அவர்களோ சிலுவைகளையும் முள் முடிகளையும் எறிந்தார்கள்

நாங்கள் எழுதிய கவிதைகளில் தீப்பந்தங்களைச் செருகினார்கள்

எமது விழிகள் வரைந்த ஓவியங்களோ

இரவின் காட்சிகளாய் ஒளிமங்கிப் போயின

அவர்கள் தமது குதிரைகளோடு

எமது தேர்ப்பாதைகளெங்கும்

வெறிபிடித்தலைந்தார்கள்

கிளம்பிப் பட்ந்த புழுதியில் நேற்றைய எமது ஒளியை
நாங்கள் இழந்தோம்.

தெருவின் இருளை இடறும் குடிகாரப் பெண்ணொருத்தியின்
பேச்சில் கிறங்கி
இன்னொரு கூட்டம்

இஃத தெருவில் துனிவிழுகக் கி க்கிறது

வெட்கித் தலைகுணியும் நீ

போய்விடு

புழுதியில் செத்த ஒளியின் சிறகுகளைத் தேடியாவது

நீ போய் விடு.

சித்திரபலகீகூப் என்னை பாக்கீமுலம்

உன்னை அவர்கள் கைது செய்து
எங்கோ கொண்டு சென்று விட்டார்கள்
எனது குழந்தைக்குப் பிடித்தமான
உனது “சேட் கொலரின்” மடமடப்புச் சத்தம்
இன்னும் அவனது விரலிடுக்குகளில்
கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது
அவர்கள் வாகனங்களோடு
நட்சத்திரங்களோ, ஆட்காட்டிகளோ இல்லாத இரவையும்
சூரியனை மறைக்கவும் கூடிய ராட்சத சிறகொன்றையும்
கொண்டு வந்திருந்தார்கள்
அது
இன்னும் மிக நிண்ட காலத்தின்
பின்னும்
எனது குழந்தையின் கண்களில்
எங்களுடனேயே தங்கியிருக்கிறது
அவர்களால் உன்னைத் தலைகீழாகத் தொங்கவிடவும்
நீண்ட கூரிய அயுதங்களால் தாக்கவும்
கொல்லவுங் கூட முடியும்
அவர்கள் பற்றிய உனது கணிப்பீட்டை
அவர்களின் துப்பாக்கிக் குழல்களும்
சப்பாத்துக்களில் பூசப்பட்ட குருதியும்

நிருபித்து விட்டது
 நிருபித்துவிட்டது
 நம்பிக்கை கொள்
 நீ பேசாதிருக்கும் வரை
 உண்மையில் நீ பேசாதிருக்கும் வரை
 அவர்கள் தோற்றுப் போவார்கள் நிரந்தரமாகவே
 சிறைக் கம்பியிடுக்குகளின் வழி
 ரோஜாப் பூக்களின் வாசனையும்
 வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் சிறகுகளும்
 உன்னை எப்போதுமே வந்தடையாதெனினும்
 நம்பிக்கை கொள்
 நீ பேசாதிருக்கும் வரை
 அவர்கள் தோற்றுப் போவார்கள்
 நிரந்தரமாகவே.

நீங்களே உணர்வீர்கள்

அவர்களின் அந்நிய மொழிக்குள் வாழக் கிடைக்காத
 உங்களது வாழ்க்கை பூக்களால் ஆனதான
 முன்வினைச் செயலும்
 கடவுளரின் மீதான அதீத நம்பிக்கையும்
 உங்களைக் காப்பாற்றிவிட்டதென
 அதன் நிமித்தம்,
 குருதிச் சிதறல்களும்
 கைதிகளின் சுய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளும்
 காதல்களையும்
 பெற்றோர்களையும்
 மனைவியரையும்
 பிள்ளைகளையும்
 எழுதிய சொற்களால் நிறைந்த
 உயர்ந்த மிகப் பழஞ் சுவர்களையுமுடைய
 ஈசல்கள் வாழும் பாழடைந்த சிறைகளிலிருந்தும்
 நீங்கள் தப்பிவிட்டீர்கள்
 எனினும் நாம் காண்கிறோம்,
 இரவை அள்ளிச் செல்லும்
 எமது ஒலத்தின் அடியிலிருந்து
 நீங்கள் கடவுளரின் இரத்தத்தைக் குடிக்கவும்
 அவர்தம் சரீரத்தைப் புசிக்கவும்
 ஆன ஒரு நாளை
 ஈசல்கள் எமது விழிகளை முறித்து
 தமது சிறகுகளின் இடுக்குகளில் செருகிவிட்டன
 எனினும் நாம் காண்கின்றோம்
 நீங்கள் கடவுளரின் இரத்தத்தைக் குடிக்கவும்
 அவர்தம் இருதயத்தைப் புசிக்கவும்
 ஆன ஒரு நாளை, நம்பிக்கை மிக்க அந்த நாளை

எஸ்.கோஸ்

கயம்

என்னைப் பேசவிடுங்கள்

உங்களின் கூக்குரல்களால்

எனது காயங்கள் ஆழமாகக் கிழிக்கப்படுகின்றன

எனது குரல் உங்களின் பாதச் சுவடுகளின் ஒலியில்

அமுங்கிச் சிதைகிறது.

வேண்டாம்,

நான் என்னைப் போலவே இருக்க விரும்புகின்றேன் எப்போதும்.

வானத்திலிருந்து நட்சத்திரங்கள்

சிதறி உடைகின்றன

நீங்கள் கூச்சலிடுகிறீர்கள்

மண்ணிலிருந்து விதைகள் பீறிடுகின்றன

நீங்கள் மீண்டும் சந்தர்ப்பம் கொள்கிறீர்கள்

உங்களுக்காக நான் வெட்கித் தலைகுனிகிறேன்.

சில கணங்களேனும்.

யாருக்காவது அனுமதியளியுங்கள்,

அவர்களின் தொண்டைக்குழியிலிருந்து அல்லது

மனசின் ஆழத்திலிருந்து எழும் சில கேள்விகளை

அழுத்திக் கேட்கவும், பேசித்தீர்க்கவும்.

எனது உடைந்த குரலில்

நானும் பாட விரும்புகிறேன்

அன்பு நிறைந்த துயரப்பாடல்களை.

ஈவிரக்கமற்ற எனது யுகங்கள்
 எப்போதையும் விட இப்போது
 என்னுள் அதிக அக்கறையோடும்
 சுதந்திரத்தன்மை யோடும்
 பற்றிப்படர்கின்றன
 வியக்கத்தக்க முறையில்
 அவை, தமது கரங்களால்
 எனது முளையையும் நரம்பு நாளங்களையும்
 நாளாந்தங்களையும்
 குத்திக் குடைகின்றன: நான் உக்கிச் சிதைவடைகிறேன்
 தலை முறைகளின் தவறுகள்
 நித்தியத்தன்மையான உயிர்:
 அழுகி நாளும் பிணங்கள்
 கண்களுக்குப்புலப்படாத விலங்குகள்
 எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது இவைகளால் நான் சாகடிக்கப்பட்டேன்
 எதிர் காலத்திற்கான ஒவ்வொரு நகரங்களின்
 தலைவாசல்களும்
 பிணக்குவியல்களால் மூழ்கடிக்கப்பட்டன
 எனது யுகங்களில் வெள்ளமாய் நகர்கிறது இருள்
 எனது பிரயத்தனமெல்லாம்
 ஈவிரக்கமற்ற எனது யுகங்களை
 யாரையும் விட அதிகமாய் நேசிக்கமுயல்வதே.

அவர்கள் அதிகாரம் பிடித்தவர்களாகவும்

கோழைகளாகவுமிருந்தனர்

அதே அதிகாரத்தின் மூலம் குற்றங்களை ஒப்புவிக்கவும்

வசவுகளால் காறி உமிழவும்

உத்தரவிடவும் அவர்கள் எப்போதும் தயங்கியதில்லை

கட்டளையிடுதல் உணவைவிட அவசியமாகியிருந்தது அவர்களுக்கும்
தமது கனவுகளால்

மிகப்பெரிய கோட்டைகளையும்

சாம்ராஜ்யங்களையும் சூரியனை கூட நமது காலடிக்கு கொண்டு வந்து
விடுங்கள்

தமது கனவுகளை எரித்துவிடும் போதும்

அவர்களுடைய மணி முடிகளை அவர்களே உதறிவிடுகிறார்கள்

தமது தலைகளைப் பிய்த்துக் கொள்கிறார்கள்

அலங்காரங்களையும் முத்துப் பரல்களையுமுடைய

அவர்களுடைய ஆடைகளை அவர்களே கிழித்துக்கொள்கிறார்கள்

எல்லோருக்குமே ஆத்திரத்தையும் எரிச்சலையுமளிக்கக்கூடிய

அவர்களின் குரல்

ஒரு நதியில் கலந்த விசத்துளியைப் போல

காற்றில் எறிந்துவிடப்பட்ட பஞ்சப்பொதியைப் போல

எங்கும் பரவுகிறது

மக்கள் தங்களின் கனவுகளை இழந்தார்கள்

தங்களின் எழில் மிகு நகரங்களின் கூரைகளை கிழந்தார்கள்

வனங்களின் வழியே

திக்கற்றதாயிற்று அவர்களின் வாழ்வு

அதிகாரத்தின் குரல் அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டே இருக்கிறது.

- 10.01.1998

எஸ்.பேர்ஸ்

நான்

நைந்து போன உங்களின் முகங்களில்
ஒரு ராட்சச வண்டுபோல மீண்டும் மீண்டும்
மோதி மோதிக் கீறல்களை உண்டாக்குகிறேன்
உங்கள் மனதின் கருமை படிந்த முகங்கள்
கிழித்து வீசப்படும் தருணத்தில்
நீங்கள்
நடுக்கமும் அச்சமும் மரண பீதியுமடைகிறீர்கள்
எனது விழியின் ஒளியில் உங்களுடைய திசைகள்
தொலைந்து விடுகின்றன.

சாம்பலும் பனிப் புகாரும் மண்டிய
உங்களது கண்களிலும் இதயத்திலும்
எனது கீறல்கள் ஆழப்பதியப்பதிய நீங்கள்
கொதிப்படைந்துபோகிறீர்கள்.
நீங்கள் உங்களது கண்களுக்குள் வளர்க்கும்
எப்பொழுதுமே பசியுடனிருக்கும் - காகங்கள்
எனது சிறகுகளை முறிக்கவும்
தசையைக் குதறவும்
குடலுருவிக் கொண்டுபோகவும் காத்திருக்கின்றன.
நானோ

மீளவும் மீளவும் உங்கள் திரை மூடிய முகங்களுக்காகவும்
காத்திருக்கிறேன்
எனது விரல்களில் உங்களை எரித்துவிடக் கூடிய
சக்தி எரிந்து கொண்டோனிருக்கிறது இன்னும்

- 14.12.1998

எஸ்.போஸ்

உன்னை இம்சித்து ஒடுக்கும் துயரங்களை
 ஆற்றக் கூடி ஒரு சூரியனை
 உனது இருதயத்தில் மூட்டு
 சூரியன் உனது கண்ணீரைக் காய்ச்சும்
 தீட்சண்யம் மிக்க உனது கண்களாக அது இருக்கும்
 கண்ணீரிலும் சோகத்திலும்
 மிகப்பெரிய மலையாக அது உட்கார்ந்து கொள்ளும்
 நீ மனிதனாயிருப்பதற்காக
 உனது துயரங்களை ஆற்றக்கூடிய ஒரு சூரியனை
 உனது இருதயத்தில் மூட்டு.
 சூரியன் உனது காதலை ஒளிர்விக்கும்
 எல்லோரையும் அரவணக்கவும் அன்பு செய்யவும் கூடிய
 ஒளியாக சூரியன்
 உன்னுள் தழுவும்

- 11.04.1999

முகம் தெறிக்க

விழி உதறி அழுகின்ற குழந்தையாக

சுழலும் காலத்தில்

புழுதியின் கால்கள் ஏறுகின்றன.

ஒவ்வொரு காலமும் ஒவ்வொரு காலமாய்

சுயம் மறைத்தழிகிறது

மனிதர்களின் கண்ணீரும் பெருமூச்சும் ஏக்கமும் தனித்தனி

முகங்களாகி அலைகின்றன

புழுதிப்படிவுகளில் கால்கள் புதைய.

நீல வர்ணத்தை இழந்த வானம்

இனி எப்போதுமே

தேவதைகளுக்கு சிறகுகளைத் தரப்போவதில்லை.

மரணத்தை நினைவுறுத்தும்

புழுதிக்கும் சாம்பலுக்கும் பின்னால்

பிச்சைச் சிறுவர்கள் பரிகசித்தபடி நிற்கிறார்கள்

காலத்தை.

காலம்

புகையை விடவும்

புழுதியைவிடவும்

சாம்பலை விடவும் வேகமாய்ச் சுழல்கிறது.

கண்களின் ஆழத்தில் வாழ்க்கை கரைகிறது.

- 13.01.1999

எஸ்.போஸ்

முடிவற்ற துயரத்திலும் பிரிவிலும்

காலம் என்னை அதன் விருந்தாளியாக்கி வைத்திருக்கிறது

கோடி வருஷங்களின் ஈரம் கசியும்

அந்தக் கல் மண்டபத்தின் மூலையில்

இறக்கைகளை ஒடுக்கியபடி காத்திருக்கிறேன்

எனக்கு எப்போதுமே அறிமுகமில்லாத மனிதர்கள்

காலத்தின் மீது வடுவிழுத்தி வடுவிழுத்தி வந்தார்கள்

எல்லோரின் இறக்கைகளினடியிலும்

துப்பாக்கிகளினதும் கைக்குண்டுகளினதும்

நிழல்கள் வரையப்பட்டிருந்தன.

காலம்

என்னையும் மீதமுள்ள எனது மனிதர்களையும்

கல் மண்டபத்தின் உச்சி முகட்டில்

கயத்தை மறைத்து

நூறு தடவைகள் சாகடித்திருக்கிறது

தனக்குப்பரீச்சயமான காயங்களாலும் வலிகளாலும்

காயங்களிலும் வலிகளிலும் துப்பாக்கிகளின் நிழல்கள்

மீண்டும்... மீண்டும்...

கற்களில் உரசி உரசித்தீழட்டக்கூடிய

எனது நேற்றைய சிறகினொலி எங்கே?

எங்கே எனது நிழல்

எங்கே எனது கனவுகள்

எங்கே எனது நிலம்?

எஸ்.போஸ்

இந்த நாளில்

மதுக் கிண்ணங்களின் ஒலியை

நான் மீண்டும் கேட்பேன்:

வார்த்தைகளில் இல்லாத எந்த அர்த்தத்தையும்

எனக்கு அவை தரப்போவதில்லை

எனினும்

மரணத்தை அர்த்தப்படுத்தவும்

வாழ்வை அர்த்தப்படுத்தவும் முடியுமான,

சத்தம் மிகுந்த இந்த இரவை

நீயாக மாற்ற என்னால் முடியுமானால்

நான் நம்புவேன்

பேசாமல் பிரியும் இந்நாளில்

நான் இறந்து விட்டதை.

இன்றைய தனிமைப் பொழுதில்
என்னிடம் கவிதைப் புத்தகங்கள் இருக்கவில்லை
கனவு காணும் பொம்மைகள் பற்றிய
ஆங்கிலக் கதை ஒன்றை மிகவும்
பிரயத்தனப்பட்டு வாசிக்க முயன்றேன்
பிறக்கப்போகும் எனது குழந்தைக்கு
“விட்ரிக்” என்றா “லீனி” என்றோ , பெயர் சூட்டலாம்.
இது பற்றி செந்தாவிடம் பேச வேண்டும்
முன்னர்ப் போதோ இவ்வாறு, பெயரிடுவதுபற்றி பேசியபோது
“நான் படிக்கும் அனைக கதைகளில்
துயரத்தின் கதா நாயகர்களே” வந்து போவதாய்
வாதிட்டிருக்கிறாள்
துயர் நிறைந்தது தானே வாழ்க்கை
இந்தநிமிடத்தின் முடிவோடு
செந்தாவைப்பிரிந்து பதினநான்கு நாட்கள், யுத்தம் தொடர்கிறது
எப்போதும் புளுக் கூடுகளும் செத்த புழுக்களும் நிறைந்த பருப்பையே
சமைத்து அனுப்புகிறார்கள்
சாப்பாட்டிற்காக இன்றைய மதியத்தை
என்னால் இழக்க முடியவில்லை
அவள் கூட ஓய்வொழிச்சலற்ற வேலையால் நொந்துபோயிருக்க கூடும்
பெண்ககம் பற்றி கூச்சமின்றி எண்ணிப்பார்க்கிறது மனசு
எதிர்வீட்டில் பெண்கள் குளிக்கிறார்கள்

நான் கனவுகாணும் பொம்மைகள் பற்றி
 இப்போது வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
 நீண்ட நேரத்தின் பின்
 இளவரசிகளின் முகங்களை சூரியன் எரிப்பதோடு
 கனவுகாணும் பொம்மைகள் பற்றிய கதை
 முடிந்து போயிற்று, கப்பி இழுபடும் சத்தமும் கூட
 இக்கணத்தில்
 சுய மைதுனம் பற்றிய எண்ணம்
 மனசின் ஆழத்தில் நெருடி நெருடி அழிகிறது

ரதிரியுடன் வாலுவது பற்றி

பீன் தொடரும் சுவடுகளில்
 தடுமாறி விழுந்தன நிழல்கள்
 இனியென்ன
 எமது இடுப்பின் மறைவில்
 செருகப்பட்டிருக்கின்ற கத்தியின் முனையில்
 நாம் அழிந்து போவதையோ
 மாறாத வலியின் கண்ணிகளால்
 வாழ்ந்து போவதையோ
 தவிர்க்க இயலுமா நம்மால்
 மனசின் உனர்வில் படிகிறது
 சுவடுகள் கிழறிவிட்டுச்சென்ற தெருப்புழுதி
 இன்னும் அழியாமல்
 முதுகில் சில்லிடுகிறது
 யாரும் பின் தொடராத நினைவுகளிலிருந்து
 சிதறிய அதன் குரல்.
 கடலில் அலைந்தலைந்து
 நட்சத்தரங்களினடியில் கரைகிறது
 நமது மௌனம்
 இடுப்பின் மறைவில் வாழ்கின்ற
 எமது கத்திகளை
 யாருக்கும் தெரியாமல் செருகினோம்
 சுவடுகளினடியில்
 நிழல்களினடியில் ஒளியில் பளிச்சிடுகிறது
 கத்தியின் கருமை.

- 30 ஏப்ரல் 1999.

கருமையின் உறைவிடம்

நீ சிரித்தப்படியிருக்கும் ஒரு நாளில்
 அலையை வெறித்திருக்கும் எனது கண்களில்
 மீன்களின் ஓலம் தெறிக்கிறது
 உனது சிரிப்பே எனது மாயிருக்கும் காலத்தில்
 உனது இருதயத்தில், நீ மறைத்து வைத்திருக்கும்
 கூரிய கத்தியை
 பளிச்சிடும் துப்பாக்கியை
 கண்ணுக்குப்புலப்படாத பழியுணர்ச்சியை
 நான் அடையாளம் கண்டதைப்போல
 நீயும், எனது சிரிப்பை
 எனது நம்பிக்கையின்மையை
 உணர்வாய்.

நீ சிரித்தப்படியிருக்கும் ஒரு நாளில்
 அலையை வெறித்திருக்கும் எனது கண்களில்
 மீன்களின் ஓலம் தெறிக்கிறது
 நீயோ எனது சிரிப்பைக் கேட்கிறாய்
 அது. அவமானங்களும் இம்சையும் துயரங்களும்
 நிறைந்ததாயினும்
 அதில் உன்னால் வாழ முடியும்
 நான் நம்பிக்கையிழந்து போகிறேன் உன் மீதான எனது
 நம்பிக்கையை
 மீன்களின் ஓலம் கொன்றுவிட்டது.

ஒரு நாள்

உனது சிரிப்பின் ஒளி மங்கி என்னில் அது கருமையாய்
உறையும்

நான் காண்கிறேன்

கருமையின் ஒளியில் ஆந்தைகள் விழித்திருக்கின்றன
இருவருடைய கண்களிலும் ஆந்தைகள் மட்டுமே
விழித்திருக்கின்றன
ஆந்தைகள், போர்க்குணம் கொண்ட ஆந்தைகள்.

II

கவிதையின் ஒளிமிகு நாட்களை நான் இழந்துவிட்டேன்
ஒரு பிச்சைக்காரன் தனது கவளங்களை இழக்கும் துயரோடு
என்னுள் நிகழ்ந்தது அது.

எல்லாம் பழைய வார்த்தைகளாயின

மிகப்பழைய வார்த்தைகள்

இப்போது உனது மண்பானை உடைந்துவிட்டது:

அது

தேனால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தாலும்

கண்ணிர் ஊறிக் கிளர்ந்தாலும்

இசையின் வலியை சிதறல்கள் தரா!

III

வலியற்ற உனது வார்த்தைகள் வீரியமற்றுப்போகின்றன
 உன்னிடமிருந்து நான்பெற்ற வலிமையான துயரின் நிழலிருந்து
 நான் உடுத்திய கந்தல்களிலிருந்து
 ஒரு பசிய புல்லின இதழைப் பரிசாய் பெற்றேன்,
 நான் நம்பிக்கை கொள்வதைப்போல,
 நீ உணர்கிறாயா?
 காற்றிலிருந்து இறங்கும் ஒரு கழுகின், இறையாய்
 வலியறியாது காத்திருக்கின்றன உனது வார்த்தைகள்.
 நீ சிரித்தபடியிருக்கும் ஒரு நாளில்
 அலையை வெறித்திருக்கும் எனது கண்களிலோ
 மீன்களின் ஓலம் தெறிக்கிறது.

யாருக்கு மற்ற முகங்கள்

வேலிதாண்டிய துயரில்

திடுக்கிட்டலைகின்றன பறவைகள்

வேர்பிடுங்கி நதியில் கரைந்த

வாழ்வின் சுவடுகளில்

எழுதி முடித்தபின் வெகு சாதாரணமாய்

தெரிகின்றன கவிதைகள் - கடைசித்துளிக்கும் பின்னான

அசதி போல எல்லாம் வடிந்து போகிறது - கோபம்

ஆகங்காரம், வெறி, காமம், பைத்தியக்காரத்தனம் சகலமும்

கதவுகளை அகலத்திறந்து நகரம் விழித்துக்கொண்டு விட்டது.

கடந்த நிமிடம் வரை யாருக்கும் சொந்த மற்றிருந்த

புன்னகையோடு

பெண்கள் போகிறார்கள்.

அதே கனத்த பூட்சுகளுடன் அதே இடங்களில் அதே

ஆயுதங்களோடு

காடு மண்டிய அதே முகத்துடன்

கதவுகளை அகலத்திறந்து நகரம்

விழித்துக் கொண்ட விட்டது.

கதவுகளை அகலத்திறந்து நகரம்

விழித்துக்கொண்டு விட்டது கடந்த நிமிடம் வரை

யாருக்குமேயற்ற முகங்களின் மீது

காகங்கள் எச்சமிடுகின்றன.

பிரயாணங்களின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட மிருகங்கள்

நூங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டோம்
எங்களது தாய் தேசத்தில்
உங்களால் உத்தரவிடப்பட்டபின்
அல்லது
கடவுச்சீட்டுக்கள் வழங்கப்பட்ட பின்
நாங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டோம்.
எங்களது தாய்தேசத்தில்
நாங்கள் வாழ்வதற்கும் பயணிப்பதற்குமாக
உங்களால் வழங்கப்பட்ட எங்களது கடவுச்சீட்டுகளில்
நீங்கள் எமக்கான சவக்குளிகளை வெட்டுகிறீர்கள்
உங்களால் வழங்கப்பட்ட எங்களது கடவுச்சீட்டுக்களில்
நீங்கள்
வெடிகுண்டுகளைத் தேடுகிறீர்கள்
ஆயுதங்களையும்
ரவைகளையும் கூரிய நகங்களையும்.
வீதிகளெங்கும்
நகரின் எல்லாப் பழந்தெருக்களிலும்
வீடுகளிலும் சந்தைக்கடைகளிலும்
அதிகாலைத் தூக்கத்திலும் கூட

உங்களது கால்கள் எங்களில் முளைக்கின்றன
“ஹோஸ்” நிறத்திலும்
மிகமெல்லிய பசிய நிறத்திலும்
எமக்காக வழங்கப்பட்டிருக்கும் - அது உங்களால்
வழங்கப்பட்டது

எஸ்.போஸ்

அந்தக் கடவுச் சீட்டுக்களில்
 நீங்கள் எமது வாழ்க்கையை எழுதுகிறீர்கள்
 எமது தலை விதியை எழுதுகிறீர்கள் புரியாத மொழியில் புரியாத
 மொழியல்ல
 எமது வாழ்க்கை
 எமது எதிர்காலம்
 உங்களது முகங்களின் மிக நுண்ணிய மாற்றங்களில்
 நிகழ்கிறது.

உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா
 எமக்குரிய கடவுச்சீட்டுக்களை நாங்கள் பெறுவதற்கான
 நீங்கள் எதிர்பார்த்த
 எல்லாத்தகுதிகளும் எங்களுக்கிருந்தன
 உண்மையில் அதை உறுதி செய்த பின்னரே
 எமக்காக அவற்றை வழங்கியுள்ளீர்கள்
 என்றாலும்
 நீங்கள் தவறிளைத்துவிட்டதாக
 உங்களை நீங்களே சந்தேகிக்கிறீர்கள்
 உங்களது பார்வையில்
 எங்களின் மீது ஒரு வேட்டைக்காரனின் கொடூரம் ஊர்கிறது
 உங்களால் வழங்கப்பட்ட எங்களது கடவுச்சீட்டுகளில்
 நீங்கள்
 வெடி குண்டுகளைத் தேடுகிறீர்கள்
 நூற்றாண்டு காலமாக
 சூரியன் பற்றிய கனவோடு
 பசியிலும் கண்ணீரிலும்
 அலைவின் கொடுந்துயரிலும்
 கந்தக உஸ்தனத்திலும்

கொதிப்பிலும் நாற்றுக்கணக்கான
 எனது மனிதர்களைக் காணுந்தோறும்
 உங்களது முகங்கள் கனல்கின்றன
 துப்பாக்கியின் மொழியில்
 எங்களுக்குத் தெரியாத கெட்டவார்த்தைகளில்
 எம்மைத்திட்டிகிறீர்கள்
 எமது குரல்கள்
 விலா எலும்புகளின் இடுக்குகளில் கதறி மடிகின்றன
 எனினும்
 நகைப்பிற்கிடமானதும் துயரமானதுமான
 ஒரு விடயத்தை
 நீங்கள்
 அவசியம் தெரிந்து கொண்டு தானாக வேண்டும்
 ஏனெனில்
 நீங்கள் இந்த நீ நாட்டின் அரசு
 இந்த நாட்டின் இரானுவம்

இந்தநாட்டின்
 கவச வண்டிகள் பீரங்கிகள்
 எல்லாமும்
 இதோ
 உங்களால் எமக்கு வழங்கப்பட்ட
 கடவுச் சீட்டுகளில்
 எமது கண்ணீர் அழித்துவிட்ட
 நாற்றுக்கணக்கான எழுத்துக்களினடியில் அற்றிய
 எழுத்துக்களினடியில்
 ஒரு வாளும் குருதியூறிய பற்களும்
 எமக்காகக் காத்துக் கொண்டுதானிருக்கின்றன
 பசியோடு.

பிரயாணங்களின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட மிருகங்கள்
பிரசுரம் சரிநிகர் ஜீன் 24 - ஜூலை 07.1999
சீல மாற்றங்களுடன் திருத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது.
கிதழ் 174.

சூன்ராவது மணிதன்

அழிவு காலத்தில் நீ புலம்பித் தீர்க்கிறாய்
என்றாலும்
கண்களைக் குருடாக்கிக்கொண்டு
நிலைவையும் நட்சத்திரங்களையும்
தனது தீராத வலியால் அணைத்தபடி
அழிவுகாலம் தொடர்கிறது.
உனக்கும் எனக்குமாக நாங்கள் விதைத்த நெல் மணிகளை
உனக்கும் மட்டுமே பூர்வீகமான குடிசையை
நூறு வருடங்களின் பின்பும் எஞ்சியிருந்த
தங்க வளையல்களை
தீராத எல்லைச் சண்டையில்
யாருக்குமற்றிருந்த நிலத்துண்டை
எல்லாவற்றையுமே நாங்கள் இழந்தோம்
நீ உதிர்க்கும் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளிலும்
இழப்பின் துயரம் முடிவற்ற பன்மத்தோடிருக்கிறது
யாருக்குத் தெரியும்
நீ வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கடவுளருலின் நம்பிக்கை கூட
உன்னைச் சபித்து விடுமென்று

நீ எப்போதாவது நினைத்திருக்கிறாயா
 இப்படியொரு சாபக்கேட்டை
 உனது குழந்தைகளுக்கு நினைவுறுத்த வேண்டிருக்குமென்று
 என்றாலும்
 நேற்று
 அது நடந்தே விட்டது
 அவர்கள் வந்து விட்டார்கள் அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள்
 நீயே சொல்
 சாத்தானின் தோட்டத்தில் தப்பிப்பிளைத்தலற்று
 வாழ்தல் சாத்தியமா?

பேய்களின் காலத்தை மறத்தல் அல்லது தப்பிப்பிலைத்தல்

முற்றப்பெறுத்தது

அந்த உந்நதமான காலங்கள்
 சித்திரங்களில் ஒளிர்கின்றன
 வானவில்களாகவும் நட்சத்திரங்களாகவும்
 கூந்தல் அடுக்குகளின் ரோஜாக்களாகவும்
 வர்ணங்களைக் குழைத்துக் குழைத்து
 நிழல்களின் வழியே அப்பிச் செதுக்கிய ஓவியங்கள்
 காலத்தின் வழியே இறக்கைகளோடு பறக்கின்றன
 நதிகள் வாழ்ந்த தீரங்களாகவும்
 தொன்மத்தின் கடைசி வேரிலிருந்து
 உயிர்த்தனவாகவுமிருந்தன ஓவியங்கள்
 வனப்பும் பசுமையும் மிக்க அவற்றின் முகங்களில்
 சேற்றின் வர்ணங்களை
 யாரின் அனுமதியுமற்று, மெல்லிய இழைகளாய்
 வரைந்து வரைந்து போகிறார்கள் யாரோ:
 ஓவியங்களில் சாவின் கோடுகளாய்
 ஊர்ந்து போகின்றன அவை.
 ஓவியங்கள் வர்ணங்களின் எல்லா ரகசியங்களையும்
 இழந்தன.

தீராத வலியோடு மீளவும் மீளவும் வர்ணங்களைத் தீட்டினோம்
 ஓவியத்தின் வாழ்வில்
 நாங்கள் ஒரு இரவில் நூறு கனவுகளைக் காண்கிறோம்
 பிரிவுபற்றிய கனவுகள்
 பிரிவு பற்றிய கனவுகள்
 எல்லாமே அது தான்.
 பாலைவனங்கள் எங்கள் தலைகளின் மேலே சுழல்கின்றன
 மனிதர்களற்ற தெருக்களில்
 கூரைகளில்லாத வீடுகளில்
 பயிர்களற்ற தோட்டங்களில்
 காளான்கள் பூத்தன
 முட்கள் பெருகிப்பெருகி விளைந்தன.
 காலத்தை நெய்தவனைச்
 சபித்தன உக்கிப்போன பொம்மைகள்.
 எங்களைக் கடந்து போகின்ற ஒவ்வொரு சுவடுகளிலிருந்தும்
 பெருமூச்சு விடுகின்றன பட்சிகள்
 எங்கள் கனவுகளின் காட்சிகள்
 தெளிவற்றும் உருவமற்றும் இரவில் சிதறின.
 திசைகளில் எது சூரியனின் திசை
 எது நாங்கள் பயணிக்கின்ற திசை.
 நாங்கள் பிரிந்து விட்டோம்
 எமது நிலத்தை, எமது பூர்வீகத்தை
 எமது பொறுமையை எமது மௌனம் என்பதைத்தவிர
 எல்லாவற்றையும்

நீல நதிகளை ஒத்த எனது

(எரிந்து முடித்து விட்ட) காலத்தின் துகழ்களில்
ரிஷிகளின் மந்திரங்கள் ஒலிக்(கின்றன) கத் தொடங்கின
நிகழ்காலங்களின் ஒவ்வொரு நிமிடங்களையும்
எதிர்காலத்தையும்

ரிஷிகள் தமது மந்திரத்தால்
நுழைகிறார்கள்

முடிவற்று அதிரும் அவ்
பூக்களும் வானவிலும் மனிதர்களும் நிறைந்த
(ஆராய்ந்து கிடக்கும்) சதுக்களிலிருந்து
வானநோக்கி

உதறி எரிகிறது.

எல்லாமே உயிரின் குரல்கள்

எனது முப்பாட்டன் காலத்துப் பழங்குரல்கள்

மண்டலமெங்கும் வியாத்திருக்கிறது

எனது காதலிக்காக நான் பாடிய குரல்

எனது குழந்தைகளுக்காக நான் பாடிய குரல்

எனது உறவுகளின் சாவின் போது நான் பாடிய குரல்

இனி (இதோ) எனது மரணத்திற்காக எல்லோரும்

பாடப்போகிறாள் குரல்

ரிஷிகளின் மந்திரங்களை நசித்து சிதைத்து

எரிந்து முடிந்துவிட்ட காலத்தின் துகழ்களிலிருந்து

எனது குரல் ஒங்கி ஒலிக்கின்றது

சதுக்கங்களின் அடி ஆழத்தில்

ரிஷிகளின் நீவி விடப்பபட்டி

நெற்றி வகிட்டிலிருந்து வியர்வைத் துளிகள்

கொதி நீராகி எங்கும் பொழிகின்றன

ரிஷிகள் வெந்தழிந்தார்கள்

மந்திரங்கள் உடைந்து சிதறின

எனது குரல்

முப்பாட்டன் காலத்ததுக்குப் குரல் பூமண்டலமெங்கும் வியாபிக்கிறது.

எஸ்.போஸ்

வர்ணங்கள்

இயற்கை தனது ரகஷியங்களை
 பூமியின் முடிச்சுகளை நோக்கி அவிழ்த்துக்கொண்டே இருக்கிறது
 அந்த உந்த காலங்கள்
 சித்திரங்களில் ஒளிர்கின்றன
 பச்சை வயல்களாகவும்
 வானவில்களாகவும் நட்சத்திரங்களாகவும்
 கூந்தல் அடுக்குகளின் ரோஜாக்களாகவும்
 வர்ணங்களைக் குழைத்துக் குழைத்து
 நிழல்களின் முதுகில் அப்பிச் செதுக்கிய ஓவியங்கள்
 காலத்தின் வழியே இறக்கைகளோடு பறக்கின்றன.
 தீரங்களாகவும்
 தொன்மத்தின் கடைசி வேரிலிருந்து
 உயிர்த்தனவாகவுமிருந்தன ஓவியங்கள்
 வனப்பும் புதிர்களும் நிறைந்த அவற்றின் முகங்களில்
 இரவின் வர்ணங்களை/சேற்றின் வர்ணங்களை/நிறங்களை
 யாரின் அனுமதியுமற்று மெல்லிய இழைகளாய்
 வரைந்து வரைந்து போகின்றன
 ஆந்தைகளின் உதிர்ந்த சிறகுகள்
 எல்லா வர்ணங்களும் அழிந்து ஓவியங்களில்
 குகையென ஆகின ஓவியங்கள் சாவின் கோடுகளாய் ஊர்ந்து
 ரகஷியங்களையும் புதிர்களையும் இழந்த ஓவியங்களின் திரைகளில்
 அவற்றில் சூரியனின் கோடுகளாய்
 ஊர்ந்து போகின்றன வர்ணங்கள்

1999-22-101

எந்த வர்ணங்களும் பூசப்படாத திரைகள்
தேவைகளாகவே இருந்தன கடைசிவரைக்கும்

நாம் எல்லோருக்குமான காத்திருப்பும் அதற்கான யுத்தமும்

தூப்பாக்கிகளோடும்

பீரங்கி, வெடி குண்டுகளோடும் ஆன

எமது வாழ்வு குறித்து

கவலையடையவோ

வெட்கமுற்றவோ எதுவுமே இருப்பதில்லை

நண்பர்களே அச்சமீதிருங்கள் எண்குறித்து

நகரங்களுக்குள்ளும்

காடுகளிலும்

நான் கடல் சார்ந்த பெருவெளிகளிலும்

ஐயமற்ற எனது விழிகளால்

அல்லது எனது ஆயுதங்களால்

எதிரியை சிதைத்து நசுக்கினேன்

உண்மையில் அவையெல்லாம்

எனது நிலம்.

எதிரியைக் கொன்றொழிப்பதற்கும்

மிருகங்களை வேட்டையாடுவதற்கும்

கழடுகளின் இறக்கைகளில்

எனது குழந்தைக்காக

எஸ்.போஸ்

சில பொம்மைகளை உருப்படுத்தவும்
 நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்
 நான் ஒரு தாய்க்கு மகன்
 சகவீனமுற்ற தந்தைக்காக
 இப்போதும் ஒரு பாடலை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.
 எனது இருதயம் பனியில் உறைந்து
 இற்றுப்போகும் தறுவாயிலும் கூட
 டாங்கிகளின் உறுமல்களுக்காகவும்
 தர்பூசிய வீதியில் ஐயமுற்றும் சலிப்புடனும்
 எழகின்ற சப்பாத்து ஓசைகளுக்காகவும்
 தோழர்களோடு காத்திருக்கிறேன்
 எனக்காக என் மனைவியும் குழந்தைகளும்
 காத்திருக்கின்றன.
 மிகப் பயங்கரமான தொரு போரின் பின்னால்
 எனக்குச் சரியாகப் புலப்படும்
 திசை ஒன்றிலிருந்து
 நாமெல்லோருமே காத்திருக்கிறோம்
 புலரப்போடும் ஒரு சூரியனுக்காக.
 எனது வயோதிபத் தந்தை இறந்து விட்டார்
 எனது குழந்தைகள் காத்திருக்கிறார்கள்
 நம் எல்லோருக்குமாம்.

இருண்டு நீண்டிருக்கிறது

ஓரு கவிதை

நீங்கள் கடைசியாக எது பற்றிப்பேசினோம்
 மதுவில் மிதந்து கொண்டிருக்கும்
 பனிக்கட்டி பற்றியா
 வாழ்வு சிதறிய துகழ்களிலிருந்த
 கண்களைப் பற்றியா
 எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது
 அருள் முடிந்து ஓய்ந்து விட்டாள் சாமியாடி.
 திட்டுத்திட்டாய் குங்குமம் சிதறிக்கிடக்கிறது
 வாசல் முழக்க
 வெற்றிலை வதங்கிப்போயிற்று ஒளி மங்கி
 கரிய புகையில் எதையோ, யாசித்தப்படி
 நிற்கிறார்கள் சாமியாடியின் சொற்களில்
 இறங்கிய எல்லோரும்
 எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது
 தொட்டுப்பார்க்கும் தூரம் கூட இல்லை இருவருக்கும்
 எனினும்
 ஒரு தெருவில் அவர்களும்
 இன் என தோன்றில் இவர்களுமாய்
 நீழ்கிறது எமக்கான தூரம்
 நாங்கள் கடைசியாக எதுபற்றிப்பேசினோம்?
 நீ எப்போதுமே வெளியே வராத இரவைப்பற்றியா
 இருள் துயர் மிகு இருள்

இருளில் மறைந்து விட்டது வானம்
 காற்று உயிரோடில்லாத துயர்பற்றிப்பாடிக் கொண்டிருக்கிறது
 குடுகுடுப்பை
 வர்ணமோ வெளியோ எதுமற்று இயங்கின அவனது
 கவிதைகள்
 எல்லாமே மரணம் பற்றியதாயினும் அல்லது
 முடிவு பற்றியதாயினும்
 எல்லோருமே காதலிக்கிறார்கள்
 தாய்க்கு தெரியாமல் பிள்ளையும்
 கணவனுக்கு தெரியாமல் மனைவியும்
 மனைவிக்கு தெரியாமல் கணவனும்
 எல்லோரும் ஏதோ ஒன்றை எவருக்கும் தெரியாமல்
 செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் எப்போதும்.
 காற்று உயிரோடில்லாத பற்றிப்பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன்
 குடுகுடுப்பை
 இருளில் மறைந்து மறைந்து விட்டது வானம்.

ஒரு பசிய புல்லின் இதல்

எல்லாம் பழைய வார்த்தைகளாயின

மிகப்பழைய வார்த்தைகள்

காதலும்

சுமையும்

இணைப்பார் சுமையும் அற்ற

இந்த வார்த்தைகளை

இருட்டின் குழந்தைகளை

ஈறும்படியான சாபத்தை உனக்குயார் விளைத்தார்

இப்போது உனது மண்பானை உடைந்து விட்டது

அது!

தேனால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தாலும்

கண்ணில் ஊறிக் கிள்ந்தாலும்

காதலும் இசையின் வலியை

சிதறல்கள் தரா!

கவிதையின் ஒளி மிகு நாட்களை நாட்கள் நாங்கள்

இழந்து விட்டோம்

வலியற்ற உனது வார்த்தைகள் வீரியமற்றுப் போகின்றன

நாங்கள் பெற்ற வலிமையான துயரின் நிழலிலிடுத்து

நாங்கள் உடுத்திய கந்தல்களிலிருந்து

உனக்கு ஒரு பசிய புல்லின் இதழை

பரிசளிக்கின்றேன்.

நீ உணர்கிறாயா?

காற்றிலிருந்து இறங்கும் ஒரு கழுகுகள்

இரையாய் வலியறியாது காத்திருக்கின்றன - உனது வார்த்தைகள்

ஓபரே

என் அன்புக்கினிய ஓபரே

நேற்று எனது பயணத்தை முடித்து விட்டேன் நான் கவிதை

எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டேன்

இனி உனக்கு அவை, ஒருபோதும் சாப்பிடக்கிடையா!

புல்லாங்குழலின் சிறகை உதிர்த்துப்

பிச்சை கேட்கின்றேன் - ஒருவன்

தண்டவாளங்களிடை விட்டு

ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது புகையிரதம்

நான் புல்லாங்குழலின் இசையை விரும்பினேன்

அதில் அவளது துயரமும் எனதும் கவர்ந்திருக்கிறது.

இசையான இத்துயரம்

முடிவுக்கு வந்து விடும்

எல்லாக் கனவுகளும் சிதறியுடைய
 என்மேல் கவிழ்ந்த இரவின் சாயலில்
 சிறு புள்ளியற்றுப்போனேன் நான் உனக்காக ஒரு வரியைத்தானும்
 எழுத முடியாத இக்கணத்தில்
 கரையும் மெழுகுவர்த்தியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது
 உனது முகம்
 இன்னும் மறையாதிருக்கும் வெறுமை குறித்து
 துயருறுகிறது கடல்
 சுவரின் எஞ்சிய வெளிச்சம் முழுவதையும்
 இன்று தொலைக்கிறது பல்லி
 வெளி நிரம்பல் துயரில் திடுக்கிடலைகின்றன பறவைகள்.
 எதிர்பார்க்ககையின் தருணம் விழுங்கிய கடைசிச் சொல்லில்
 யாருக்குச் சொல்ல முடியும்
 மனச்சுழி இழுத்துச்செல்லும் உனது குரல் பற்றிய ரகசியத்தை
 நீ இருந்த போதில்லாத மனிதர்களெல்லாம்
 பாசியால் ஓட்டிக் கிடக்கிறார்கள் விட முழுக்க
 நூறு மனிதர்களிடையேயும்
 வெறிச்சிட்டுக்கிடக்கிறது
 வேரோடு பிடுங்கி நதியில் கரைத்த நம் வாழ்வின் சுவடுகளில்
 மழைதனது குருதிகளை நட்டு வைத்திருக்கிறது
 நீயின் இல்லாத சாட்சியாய்
 உள்ளடங்கிய பகித் துயருறும் கடலோ
 மணலாய் குவிகிறது மனதில்
 யுகப்பிரளயங்களின் எல்லாக் காலத்திலும்
 அடிக்கடி என்னுள் தொலைந்து போகிறது கடல்

-27.11.199

எஸ்.போஸ்

இது ஒரு மரணவேதனை
 எனது மூளையை,
 திசைகள் ஒவ்வொன்றையும் வியாபித்திரும்
 ஒலிகளும் எண்ணங்களும்
 சிதைத்துவிட்டன.
 நான் உணர்கிறேன்
 மீண்டும் விதிக்கப்பட்டிருக்கும்
 தனிமையின் கொடூரத்தால்
 நான் என்னை இழந்து கொண்டிருக்கிறேன்
 எனது மூளை மாறாட்டம் நிறைந்ததாகவும்
 அமைதியற்றதாகவும்
 இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.
 இரவு மணி 09.40

- 24.04.1998

எஸ்.சோஸ்

எனது வாழ்வின் வலியறியா உனது கைகளில்
 சிறகுகளைப் பின்னும் எனது பிரயத்தனமெல்லாம்
 முடிவில்
 ஒரு வேட்டை நாயைத் திருப்பி விடுகிறது என்னை நோக்கி
 உன்னிடம் சிறகுகளாய் வருவதற்குமுன்
 மலை முகடுகளிலும்
 தொன்மை மிகு தீரங்களிலும்
 நாற்றாண்டுத் தீயாய் உறைந்த
 என் மண்ணின் மீதிருந்தும்
 நானொரு பொறியாய் வாழ்ந்தேன்
 தீமிகு எனது வாழ்வு
 சிறகுகளை உன்னிடம் தருவதற்குள்
 நீ வெந்து போகிறாய்,
 ஒரு தவளையைப் போல
 இரைந்திரைந்து செத்துப் போகும் இத்தருணம்
 உன்னாலும் உனது நண்பர்களாலும் நிறைந்திருக்கிறது
 சிறகுகளின் கதகப்பரியாத் தவளையென
 விடிவதற்குள் செத்துப் போகின்றன கத்தியவலியில்.

கடவுளைத் தின்ற நாள் மற்றும் ஒரு நாட்குறிப்பு

மழைக்காலம் தொடங்கிவிட்டது

ஈசல்கள் பறக்கின்றன

நண்பர்களே!

இருளுக்குள் பதுங்கியிருந்த அவற்றின் சிறகுகள்

இன்னும் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கும்

எமது கண்களை நோக்கி வருகின்றன

ஈசல்கள்

இறக்கைகளால் எமது கண்களைக் குத்திக் கிழிக்கின்றன

காற்று எதன் நிமித்தம் ஸ்தம்பித்து விட்டது

தவளைகள் ஏன் ஒலியெழுப்பவில்லை?

ஒளியற்ற இந்த இரவினுள்

சித்திரவதைகளால் எழும் கூக்குரல்கள்

மூழ்கடிக்கப்பட்டு விட்டன

தலைகீழாகத் தொங்கும் எமது உடல்களின் கண்களில்

ஈசல்கள் ஊர்கின்றன

முன்பு, நாம் சிறைப்பட முன்பிருந்த ஒரு காலத்தில் தேவாலயங்களில்

கடவுளின் இரத்தத்தைக் குடித்தோம்

அவர்தம் சரீரத்தைப் புகித்தோம்,

எவ்வளவு சந்தோசமானது

கடவுளரை நாங்கள் புகித்த அந்த நாள்!

எனினும் கடவுளர் பிறந்து விடுகின்றனர் சடுதியில்

நண்பர்களே!

எஸ்.போஸ்

சிறைக்கம்பிகளைக் காணாத எனது நண்பர்களே
 மழைக்காலம் தொடங்கி விட்டது
 கடவுளர் நம்மைத் தண்டித்து விட்டதாக நீங்கள் சொல்வீர்கள்
 நாம் என்ன செய்ய!
 அவர்களே எம்மைப் பணித்தனர்
 இரத்தத்தைக் குடிக்குமாறும்
 சரீரத்தைப் புசிக்குமாறும்.

இன்றோ இரத்தத்தைக் குடித்ததன் பேரிலும்
 சரீரத்தைப்புகித்தன் பேரிலும்
 அள்ளிச் செல்லப்பட்டுவிட்டது எமது வாழ்வு
 நீங்களே உணர்வீர்கள்
 அவர்களின் அந்நிய மொழிக்குள் வாழக்கிடைக்காத
 உங்களது வாழ்க்கை பூக்களால் ஆனதென
 முன்வினைச் செயலும்
 கடவுளரின் மீதான அதீத நம்பிக்கையும்
 உங்களைக் காப்பாற்றி விட்டதென.

அதன் நிமித்தம்,
 குருதிச் சிதறல்களும்
 கைதிகளின் சுய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளும்
 காதலிகளையும்
 பெற்றோர்களையும்
 மனைவியரையும்
 பிள்ளைகளையும்

எழுதிய சொற்களால் நிறைந்த
உயர்ந்த மிகப் பழஞ் சுவர்களையுமுடைய
ஈசல்கள் வாழும் பாழடைந்த சிறைகளிலிருந்தும்
நீங்கள் தப்பி விட்டீர்கள்

எனினும் நாம் காண்கின்றோம்
இரவை அள்ளிச் செல்லும்
எமது ஒலத்தின் அடியிலிருந்து
நீங்கள் கடவுளரின் இரத்தத்தைக் குடிக்கவும்
அவர்தம் சரீரத்தைப் புசிக்கவும்
ஆன ஒரு நாளை.

ஈசல்கள் எமது விழிகளை முறித்து
தமது சிறகுகளின் இடுக்குகளில் செருகி விட்டன
எனினும் நாம் காண்கின்றோம்,
நீங்கள் கடவுளரின் இரத்தத்தைக் குடிக்கவும்
அவர்தம் இருதயத்தைப் புசிக்கவும்
ஆன ஒரு நாளை, நம்பிக்கை மிக்க அந்த நாளை.

மனசில் இல்லாத நீ

எப்பொழுது உன்னை
 முதன் முதலாகப்பார்த்தேன்
 பலயுகங்களுக்கு
 அப்பாலான ஒரு காலத்திலா?
 பின்னிராப் பொழுதொன்றின்
 கனவொன்றாய்
 நிகழ்ந்தது
 என் மனவெளி ஆக்கிரமிப்பின்
 ஆரம்பமாய் அமைந்த
 உன் வருகை
 என் ஆன்மாவின்
 ஆழத்தில்
 அழகான
 கவிதையை
 எழுதிச் செல்கிறது உன் பார்வை
 படபடத்துத்திரியும்
 வண்ணத்துப்பூச்சிகள்
 மனசெங்கும் சிறகசைக்க சிறகசைக்க
 என்றுமே அனுபவித்திராத
 அந்தத்தருணத்தில்
 மெல்லக் கடந்து போகும்
 உன் புன்னகை
 அக்காலடியின் திசையில்

கைதாகிப்போனது
 கண்ணிமைப்பில்
 நான் கண்ட என் சொர்க்கம்
 நீ காற்றில் போகிறாய்
 என்னில் நான் வெரிச்சோடி
 மீண்டும்
 இந்தப் பகல் பொழுதில்
 அமர்ந்தபடியிருக்கிறேன்
 நீ சிரித்துவிட்டுச் சென்ற
 அந்தப் பகல்
 என்னில் தீப்பிடித்திருக்கிறது.

வசந்தம்

வசந்தமது வாழ்வினிலே மொட்டுவிட்டது
 அது வாச மது விசுமுன்பே பட்டு விட்டது
 உதயங்கள் இதயத்தைத் தொட்டுப்பார்த்தன
 உருகி நானிருக்க விட்டுப்பறந்தன
 சிட்டாகப் பறக்கின்றன என் இளமைக்காலம்
 தட்டுத்தடுமாறி இங்கே தடதடக்குது
 பட்டாக ஜொலிக்கின்ற பருவ காலம்
 பாதியிலே இழையறுந்து நெஞ்சடைக்குது
 கனவுகளும் ஆசைகளும் கருகிப்போனதே
 கண்ணிரே என் கண்ணில் பெருகிப்போனதே
 எனக்கென்று ஒருவனன்று வாழ்வைத்தந்தான்
 அதனையிங்கே குண்டுப்பறவையே பறித்து மெடுத்தது.
 விதியென்று சொல்கின்ற பெருமதியுள்ளாரே
 என் வாழ்வது அழிகின்ற முறையினைத் தடுப்பீரே

கொஞ்சம் புத்தகங்களோடு தொடங்கியது வாழ்க்கை:
புத்தகங்களின் சொற்களில் சோறு இல்லை என்பதே
பிரச்சினையாயிற்று வாழ்க்கை முழுக்க.

யாரும் நம்பவில்லை

தமது வாழ்க்கை

புத்தகங்களோடுதான் தொடங்கியதென்பதை :

அவர்களே அப்படி நம்ப

யாரையும் அனுமதிக்கவில்லை.

புத்தகங்களில் சோறு இல்லை

புத்தகங்களில் துணி இல்லை

அணிவதற்கு தங்க ஆபரணங்கள்/தானும் இல்லை

புத்தகங்களே பிரச்சினையாயிற்று வாழ்க்கை முழுக்க.

நான் புத்தகங்களில் வாழ்கிறேன் என்பதையும்

புத்தகங்களில் தூங்குகிறேன் என்பதையும்

இதயம் சிதையும் துயரின் ஒலியை

புத்தகங்கள் தின்னுகின்றன என்பதையும்

ஓ கடவுளே! யாரும் அதை நம்பவில்லை:

என்னையும் அனுமதிக்கவில்லை.

புறாக்கள் வாழ்ந்த கூரைகளில்

உதிர்ந்து கிடக்கின்றன வெண்சிறகுகள்.